129

"TALKS TO TEACHERS AND STUDENTS."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

"பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்"]   ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.   ["Our Jubilee Year."

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."   " TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.]   [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series"   ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**   "Approved"

புத்தகம். 25.]   பிங்களஞு புரட்டாசிமீ, 1917ஞு செப்டெம்பர்மீ.   [சஞ்சிகை 6.

Business "Terms."

N.B.—To avoid all possibility of misapprehension, we *reiterate* our " terms" (approved by our constituents and by Government) which, from the beginning, are :—

1. Cash or Remittance with Order : Rs. 5 per Vol.; or,
2. *At one month's credit (arrears rate)* : Rs. 6 per Vol.
3. Arrears to be cleared on rendering of *a/cs.* or by V.P.P.
4. All Indents registered for School Edition only and to begin with the current volume (corresponding with the Tamil or Official year, April-March).
5. Subscriptions registered to continue from Vol. to Vol. and not to be discontinued† in the middle of a Vol.
6. No popular edition issued owing to scarcity of paper.
7. Monthly parts (spare or sample) 8 (eight) annas each.

General Notice.

i. The *terms* offered are for regular subscribers only
ii. no exception to these rules can be made or recognised;
iii. short credit allowed should not be misused;
iv. unpaid accounts are subject to " fluctuations " and overcharges;
v. all arrears should be fully paid *within* three months *(time being an important factor)*;
vi. every outstanding account will be charged *One Rupee Extra* per Vol. or any part thereof for every notice or Reminder sent after this period;
vii. all subscribers are *ipso facto* bound to observe the rules.

(By Order of the Managing Committee.)

THE MANAGING AGENTS, " VIVEKACHINTAMANI "
Novr. 1916.] *Lalitalaya*, 19, *Adam Street*, *Mylapore.*

☞ *Calculations made are based on the principle of one copy for each school which should be strictly adhered to.*

†Notice of discontinuance to have effect must be given in due time in writing before a New Volume begins in April and after all the arrears due to the end of the current Volume have been paid and account settled.

N.B.—Due care is taken in addressing and personally handing copies to the Post Office at Brodies' Road and there the publishers' responsibility ceases. Evidence of posting is preserved and can be made available for enquiries. The publishers do not undertake to replace missing copies but will endeavour to supply spare copies when available, on payment, if applied for within 30 days after the 15th of each month for which such copies are due.

Copies lost in transit, if promptly brought to notice, will be referred to the Postmaster-General direct who has written to say " that every effort will be made to trace them." " If you should have further cause for complaint of the loss or delay of articles, similarly posted or addressed " continues the same high authority, " I shall be glad if you will let me know *without delay*, giving me the fullest particulars possible." Addresses should invariably give the name of the post office and district to prevent miscarriage or non-delivery by post.

"TALKS TO TEACHERS AND STUDENTS."

"We build our future thought by thought."

"We build our future thought by thought ;
For good or bad we know it not ;
Yet so the universe is wrought.

"Thought is another name for fate ;
Choose then thy destiny and wait,
For love brings love and hate brings hate.

"Mind is the Master of the sphere ;
Be calm, be steadfast and sincere.
Fear is the only thing to fear.

"Thought like an arrow flies where sent;
Aim well, be sure of thy intent,
And make thine own environment."

—*Ella Wheeler Wilcox*.

"According as a function receives daily exercise or not, the man becomes a different kind of being in later life......*keep the faculty of effort by a little gratuitous exercise every day.*"

Nothing we ever do is in strict scientific literalness, wiped out. Could the young but realise how soon they would become walking bundles of habits, they would give more heed to their conduct while in the plastic state. We are spinning our fates, good or evil, and never to be undone. The drunken Rip Van Winkle in Jefferson's play, excuses himself for every fresh dereliction by saying "I won't count this time !" Well, he may not count it ; and a kind heaven may not count it ; but it is being counted none the less. Down among the nerve-cells and fibres the molecules are counting it, registering and storing it up to be used against him when the next temptation comes. Nothing we ever do is, in strict scientific literalness, ever wiped out. Of course this has its good side as well as its bad one. As we become permanent drunkards by so many separate drinks, so we become saints in the moral, and authorities and experts in the practical and scientific spheres, by so many separate acts and hours of work. Let no youth have no anxiety about the upshot of his education, whatever the line of it may be. If he keep faithfully busy each hour of the working day, he may safely leave the final result to itself. He can with perfect certainty count on waking up some fine morning to find himself one of the competent ones of the generation, in whatever pursuit he may have singled out. Silently between all the details of his business, the *power of judging* in all that class of matter will have built itself up within him as a possession that will never pass away. Young people should know this truth in advance. The ignorance of it has probably engendered more discouragement and faint-heartedness in youths embarking on arduous careers than all other causes put together.—"*Talks to Teachers and Students on Some of Life's Ideals*" by Professor W. JAMES.

முக்கிய அறிக்கை.

இந்த விவேகசிந்தாமணியை வாங்கி வாசித்து வரும் உபாத்தியாயர்கள் ஒவ்வொருவரும் இப்புஸ்தகத்தை பத்திரமாகச்சேர்த்து 'பயிண்டு' செய்து வைத்துக்கொண்டு வந்தால் இதுவே ஒரு முக்கியமான நல்லறிவு புகட்டும் கல்விக் களஞ்சியமாயுதவும். அடிக்கடி பார்த்துப் படித்து மனதைத் திருத்திக்கொள்ள உபயோகப்படுவதாகும். ஆகையால் இதை வரப்பெறும் ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் அதை அவர்கள் நலம்பெற உபயோகித்து வருவதற்கடையாளமாக இதைக்கொண்டு அவர்கள் பயன்பட உழைத்து வருவதைப்பற்றி . அவர்களுடைய விலாஸத்திற்கண்ட நெம்பரைக் குறித்து முழுவிலாஸத்தோடும் நமக்கு எழுதித்தெருவித்து வரவேண்டும். கவர்ன்மெண்டார் விவேகசிந்தாமணி பிரதம பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் உபயோகிக்க ஏற்றமானதென்று ஒவ்வொரு ஸ்கூலுக்கும் ஒரு காபி வாங்கியனுப்ப உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள்.

மானேஜர், விவேகசிந்தாமணி.

Every elementary schoolmaster must have a copy of the *Vivekachintamani* for himself and his school. It is the best and most economical thing in the long run, as it infuses a spirit of inquiry and a desire to enlarge the mind by the constant presence of the volume being in his possession which he individually has to care for and preserve as school property. "When so kept they serve as a permanent and continuous volume of reference and useful knowledge for pupils and teachers. So, I would strongly recommend the supply of the Journal to be made to all the schools on the principle of one copy for each school." The teachers are requested to put themselves in communication with the Managing Agents of the *Vivekachintamani*, who will afford them every facility for each of them securing a copy. The annual subscription is Rs. 5 per volume payable in advance. (*Vide* "Terms.")

Address :—THE MANAGING AGENTS,
Vivekachintamani, 19, *Adam Street*,
Mylapore, Madras, S.

"No good work is ever lost." "My best wishes for the success of your publication"—*Sir Harold Stuart, K. C. V. O.*

புஸ்தகம்-25.] "பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்" "Our Jubilee Year." [சஞ்சிகை-6.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

பிங்களஉ | விவேக சிந்தாமணி | September
புரட்டாசி. | | October 1917.

FIRST ESTABLISHED, 1892. OUR JUBILEE YEAR, 1917.

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றே மேனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னேஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

"TALKS TO TEACHERS AND STUDENTS."

(BY PROFESSOR W. JAMES).

படிப்பைப் பற்றிய ஓர் பெரியவர் பிரஸ்தாபம்.

"சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்தவொரு கல்வி மனப்பழக்கம்—சித்த
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்புந் தயையுங்
கொடையும் பிறவிக்குணம்"—ஔவையார்.

உண்மையில் படிப்பு என்பது மனம்பண்படியப் பெறுவதற்கே பெயராம். அப்படிப்பட்ட படிப்பும் போதனையோடு பழக்க வழக்கங்களாலும் ஸகவாஸத்தாலும் அமையத் தக்கதாயிருக்கிறது. போதனை யென்பதில் கல்வி கேள்விக ளிரண்டும் அடங்கும். கற்பதும் கசடறுவதற்காகவே. கசடு என்றால் குற்றம் அல்லது தோஷம். குற்றத்தைக் களைந்து நீக்கி குணத்தை விர்த்திசெய்யவேண்டும். குற்றத்தைக் களைவதற்கும் குணத்தை விர்த்திசெய்வதற்கும் கருவி கரணங்களின் உபயோகம்வேண்டும். அவையின்றி முடியாது. கருவியென்பது மனத்தின் விகாரங்களாகிய இந்திரியங்களாம். இவற்றிற்கெல்லாம் காது (சுரோத்திரியம்) முதலா யிருப்பதால் இந்திரியங்களால் அறியப்படுவதற்கெல்லாம் 'கேள்வி' யென்கிற பொதுப்பெயர் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதில் கேட்டல், ஸ்பரிசித்தல், பார்த்தல், உருசி யறிதல், முகரல் அல்லது வாசனையறிதல் ஆகிய ஐந்து அறியுங் கருவிகளின் தொழிலும் அடங்கும். அன்றி வாக்கு, கை, கால் முதலிய கன்மேந்திரியங்களின் தொழிலும்கூட இதில் அடங்கும் இவைகளையெல்லாம் விர்த்திசெய்ய ஒரே வழியுண்டு. அதுதான் பழக்கம். அப்படியே கரணங்கள் என்பது அந்தக்கரணம் முதலாகவுள்ள மனது, புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற நான்குக்கும் பொருந்தும். பின் சொன்ன நான்கு கரணங்களும் முன்சொன்ன அந்தக்கரணத்தில் ஒடுங்கி விரியும். இவையெல்லாவற்றாலும் அறிவதற்கு கல்வி யென்று பேர். தோற்றங்களெல்லாம் (ஜகத்) அஹம்-புறம் என்று சொல்லும் இருவகைத்தால் விரிந்து சேர்ந்திருப்பதால் வெளிப் பிரபஞ்சமான விஷயங்களைக் கிரகிக்கவும் அப்படி கிரகித்தவற்றை உட்பிரபஞ்சமான அந்தக்கரணத்தில் பதியச்செய்யவும் வேண்டியது அவசியமாகிறது. அப்படியே உள்ளே தோற்றுவனவற்றை வெளியில் விளங்கச் செய்யவும் வேண்டும். இப்படி கருவிகரணங்களைப் பழக்கித் தேறச்செய்வதே வித்யாப்பியாசம் அல்லது படிப்பு என்று பேர்பெறும். இதற்கெல்லாம் பழக்கவழக்கமே பிரதானம்.

சித்திரம் முதலான நாகரிகத் தொழில்களெல்லாம் கைப்பழக்கத்தினால் உண்டானதன்றி வேறல்ல.

இலக்கண இலக்கிய ஞானசம்பத்தும் (செந்தமிழும்) நாப்பழக்கத்தினாலுண்டானதன்றி வேறல்ல.

ஆதிமுதல் எத்தனையோ ஜன்மங்களில் தேடிவைத்த கல்வியும் மனப்பழக்கத்தாலுண்டானதன்றி வேறல்ல.

நித்தியப்படி நடத்தைகளும் நடைப்பழக்கத்தினு லுண்டானவையே. இவையெல்லாம் பழக்க வழக்கங்களால் (சிக்ஷை தீக்ஷைகளால்) உண்டாகத்தக்கவை யானதால் இந்த தேஹமெடுத்தபின் பிரயாசைப்பட்டுழைத்து தேஹ மனோதத்துவங்களைப் பழக்கித் தேற்றுவதால் ஒருவன் அடையலாம்.

நட்பு - உண்மைநேசம், தயை - ஜீவகாருண்யம், கொடை - ஈகைக்குணம் ஆகிய இவை மூன்றும் வாசனா விசேஷத்தால் உண்டாகத் தக்கவையாதலால் பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த தபஸினால் (தேஹமனோ சிக்ஷையினால்) காரண சரீரத்தில் வாசனையாகப் படியப் பெற்றுப் பிறக்கும்பொழுது அந்த வாசனையோடு பிறக்கவேண்டும். ஆகையால் இவை மூன்றும் "பிறவிக்குணம்"—நற்குலத்தில் பிறப்பதினால் உண்டாகவேண்டும்.

குழந்தைகளுக்கு வித்யாசிக்ஷை செய்வதில் அவர்களின் தேஹ மனோதர்மங்களின் நிலையறிந்து அந்நிலையிலிருந்து அவை மேல் விர்த்தி யாவதற்கு வேண்டிய வழி வகைகளைத் தேடி யுழைக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் கல்விபயன் தருவதாகும்.

ஹார்வார்ட் யூனிவர்ஸிடியில் மனோதத்தவ சாஸ்திர நிபுணராயிருந்த ப்ரொபெஸ்ஸர் ஜேம்ஸ் அவர்கள் உபாத்திமார்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் உபதேச மொழியாகச் சொல்லவெழுதியுள்ள கிரந்தத்தில் ("Talks to Teachers and to Students on Some of Life's Ideals" by Professor M. James) இதைப் பற்றி நன்றாக வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறார். அவர் சொல்கிறபடி, "நாம் நினைக்கும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் கல்வி லெழுத்துப்போல் நம் தேகத்தின் அணுப்பிரமாணக் கூட்டங்களில் பதியப்பெற்று, நரம்புகளின் வழியாக நம்மைப் பாதிக்க வல்லதாம்." ஒரு வார்த்தை சொன்னால் அது ஒரு எண்ணமுதிக்க ஏதுவாகிறது. அந்த எண்ணத்தை எண்ணிப் பழகினால், அது பழக்கமேலீட்டால் நம்மையன்றி நம்மிலுண்டாகி நம் தேகத்தை யாட்டுவதாயிருக்கிறது. நாம் ஸ்வயஞானமின்றிச் செய்யும் சீரணித்தல், சுவாஸித்தல் முதலாக, நடத்தல், படுத்தல் ஈறாகவுள்ள எல்லாச் செய்கைகளும் பல ஜன்மங்களில் அல்லது ஒரு ஜன்மத்தில் உண்டான பழக்க வாசனையால் உண்டானதன்றி வேறல்ல. வழியறிந்து முயற்சித்தால் ஸ்வாஸம் விடல், சீரணித்தல், ஹிருதயமடித்தல், நாடியோட்டம் முதலாக எல்லாம் நம்மிஷ்டப்படி நடக்குமாறு செய்துகொள்ளலாம். பழக்கவாசனை பலத்தால் சமயோசித சாமர்த்தியமாய் சந்தர்ப்பாசந்தர்ப்பங்களில் உத்தமமாக நடந்துகொள்ளுமியல்பே 'இயல்பு.'—இதை 'சுபாவம்' என்றும் ஒழுக்கம், நடை யென்றும் சத்குணம் என்றும் சொல்லப்படும். இப்படி அமையப்பெற்ற குணமானது கெடுபிடி சந்தர்ப்பங்களால் மாறாது. இதை வற்புறுத்தவே "சுட்டாலும் சங்கு தன்னிறம் கெடாது" "அரைக்கினும் சந்தனம் தன்மணமாறாது" என்று மேலோர் எடுத்தோதியிருக்கிறார்கள். மேலோர் வறுமை வரினும் கீழோர் நடத்தையைப் பற்றார். ஏனெனில் நட்பும் தயையும் கொடையும் பிறவிக்குணமாக அமைப் பெற்றவர்களாதலால். அப்படியே மனோவாக்குக் காயங்களை இயல்பாக அடக்கியாளும் வன்மை பெற்றார் பிறர் செய் நிர்ப்பந்தத்துக்கு பயந்து தங்கள் நடத்தை மாறமாட்டார்கள். இதற்கு உதாரணம் குழந்தையில் பிரஹ்லாதன்: பெரியோரில் வசிஷ்டர்.

TRUE KNOWLEDGE.

மெய்யறிவு.

அறிவு இருவகைத்தாய்ச் சிற்றறிவு, பேரறிவு எனப் பெரியோரால் பகுத்துச் சொல்லப்படும். நலந் தீதென்னும் பேதம் பாராட்டித் தீமையை விலக்கி நன்மையை நாடியுணரும் அறிவு சிற்றறிவாகும். நலமென்றும் தீதென்றும் பாராமல் எல்லாவற்றையும் உத்தமமாகப் பாவித்து உலகத்தில் உள்ளதெல்லாம் ஒன்றே மற்றப்படி காணப்படுந் தோற்றங்களெல்லாம் அவ்வொன்றின் விகாரமேயன்றி வேறில்லையென்று எதையும் அபேதமாய் அறியும் அறிவு பேரறிவாகும். சிற்றறிவு க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் நாமரூப சப்தமாத்திரமாயிருக்கும்; இந்த ஜகத்தில் நிலையின்றி மாறிவரும் அற்பசுகத்தைக் கொடுக்கும். இப்படிப்பட்ட அற்பசுகம் அநுபவிக்க யோக்கியமானதன்று. ஏனெனிற் சுகம் என்பதுள்ள விடத்திலெல்லாம் துக்கமுங்கூடவே மற்றொரு பக்கத்தில் மறைந்திருக்கிறது. இருபுறம்பெற்ற ஒரு காசில் ஒரு பக்கம் தலையும் ஒரு பக்கம் வாலுமாயிருப்பதுபோல், சிற்றின்பமென்று வழங்கிவரும் காசுக்குச் சுகமும் துக்கமும் இருபக்கங்களாக விருக்கின்றன. இவற்றில் ஒன்றைத்தள்ளி ஒன்றைக் கிரகிப்பது அசாத்தியம். காசின் ஒரு பக்கத்தைக் கீழேதிருப்பி மற்றொரு பக்கத்தை மேலேவைத்துப் பார்ப்பதனால் அந்தப் பக்கத்தை யெப்படித் தள்ளினதாக எண்ணுதல் முடியாதோ அப்படியே சுகம் துக்கம் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்றைத்தள்ளி ஒன்றைக் கிரகிப்பது கூடாமையாக விருக்கிறது. தள்ளினா லிரண்டையுந் தள்ளிவிடவேண்டுமேயன்றி ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு ஒன்றைத் தள்ளுவது கூடாமை. செல்வம் சகடக்கால் போல் உருண்டுகொண்டே யிருக்கிறது உண்மைபோல், ஜகமும் சலநத்தினாலேயே உண்டாகிவளர்ந்து அழிந்துவருகிறது. ஒரு நதியிலுள்ள ஜலம் கரையிலிருந்து பார்ப்பவனுக்கு ஒரேவிதமாகத் தோற்றினாலும் அவன் கண்ணுக்குப்படும் ஜலத்துளிகள் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. ஜல ஓட்டம் மின்றால் நதியென்கிற பெயர் அதற்குப்பொருந்தாது. நதியாக ஓடுகிற ஜலம் சமுத்திரத்திற்போய்க் கலந்தபிறகு நதியென்கிற நாமரூபமழிந்து சமுத்திரத்தோடு சமுத்திரமாகக் கலந்துபோவதுபோல, இந்த ஜகமும் நதியைப்போல் ஓயாது சலித்து ஓடிக்கொண்டுபோய் முடிவில் ஸத்தியமாகிற சமுத்திரத்திற்கலந்து அசைவற்று அகண்டைக ஐக்கியமாகி என்று மழியா ஆநந்தஸ்வரூபமாகப் பிரகாசித்து விளங்குகிறது. இந்த ஜகமாகிய நதிக்கு மனிதனாகிய ஜீவன் சங்கமுகம் (சமுத்திரத்திற் கலக்கும் பாகம்) ஆகிறான். நதியும் சமுத்திரமும் ஒன்றாய்க்கலப்பது ஜீவேசுவர ஐக்கியமென்னும் முக்தி அல்லது மோக்ஷநிலையாம். நதிகள் சமுத்திரத்திற் கலக்குமிடம் விசேஷமெனக் கருதி, ஜனங்கள் லக்ஷம் கோடிக்கணக்காய் அங்கு சென்று ஸ்நானம் செய்வது இந்த எண்ணத்தைக்கொண்டேயாம். நதி சமுத்திரத்தில்விழுந்து கலந்து ஒன்றாகி என்று மழியாத பூரண நிலையடைவதுபோல், ஜீவன்தானும் பரப்ரம்மம் அல்லது பரமபிதாவாகிய மூலப்பொருளோடு ஐக்கியமாய் மோக்ஷசாம்பிராஜ்யத்தை யடையவேண்டுமென்று நினைத்து, அந்நினைவு உறுதிப்பட்டுத் தடித்துப் பலனை யளிக்கும்பொருட்டுச் சங்கமுகஸ்நானம் செய்கிறான். உள்ளதெல்லாமொடுங்க ஐந்து லக்ஷணங்களில் இருப்பதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அஸ்தி பாதி பிரியம் நாம ரூபஞ்சேத் யம்ச பஞ்சகம்
ஆத்யத்ரயம் பிரம்மரூபம் ஜகத்ரூபம் ததோத்வயம்.

சத், சித், ஆனந்தம், நாமம், ரூபம் இந்த ஐந்தில் எல்லா மடங்கிவிட்டது. சத், சித், ஆனந்தம் இம்மூன்றும் கடவுளின் ஸ்வரூபம், அதாவது ஸத்திய நித்திய சாசுவதப் பொருளாயிருப்பது. சத் என்பது இருத்தல், அதாவது, அசைவற்று அழியாதிருத்தல்; சித் என்றால் அறிவு, அதாவது, அழியாது மாறாது எல்

லாம் தன்னிலடங்கிய பூர்ணஞானம் அல்லது பேரறிவாம். ஆனந்தம் என்பது அனுபவ ஸ்வபாவமாம். அதாவது அழிவற்றதாய் என்றும் மாறாததாயிருக்கும் சுககனமான தன்மையாம். சுகம் துக்கமென்கிற பேதமற்று அகண்டைக ஆனந்தமாயிருத்தலே இந்நிலையான சுகமாம். இதைத்தான் பேரின்பம் என்று சொல்வார்கள். இப்படியின்றி, நாமரூபத்தோடு கூடியிருப்பதெல்லாம் ஜகமாம். இது நிலையற்றது, அழிவுள்ளது. சலனமே ஸ்வபாவமாக வுடையது. இந்த ஜகத்தை யண்டமாகவெடுத்துச் சொன்னால், மனிதனைப் பிண்டமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். அண்டத்திலுள்ளதெல்லாம் பிண்டத்திலடக்கமாம். பிண்டத்திலுள்ளதே அண்டத்தில் விரிவாம். அண்டத்தில் சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் வஸ்து ஆகாசமாம். பிண்டத்தில் சாதசலித்துக்கொண்டிருப்பது மனமாம். மனமும் மாருதமும் (காற்றும்) ஒன்றும். எனின், மனம் சலனஸ்வபாவமுள்ளதென்றருத்தமாம். சலனமற்றால் மனமும் அற்றது. மனத்தின் சலனமாவது நினைவாகும். நினைவற்றவிடத்து, அஃதாவது, மனம் அசைவற்று நின்றவிடத்து மனிதன் அகண்டாகார ஸ்வரூபியாகிறான். அதாவது ஏகமாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரம்பொருளோடு ஐக்கியமாகி சமுத்திரத்தைச்சேர்ந்த நதிபோல அப்பரம்பொருளே யாகிறான். இந்தப் பதவிபடைவதுதான் முக்தியென்றும், மோக்ஷமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. யேசு கிறிஸ்து தான் பரமபிதாவோடு ஐக்கியமாகி அவரோடு ஒன்றாய்விடுவதாகச் சொன்னதும் இதுவேயாம். இந்த ஜகத்தில் ஒருவனுக்குச் சாத்தியமானது எல்லாருக்கும் ஸாத்தியமாகக் கூடியதே. ஆனால் கோடானுகோடி ஜனங்கள் ஏன் சாத்தியப்படாமல் அஜ்ஞானிகளாய் அவஸ்தைதப்படுகிறார்களென்றால், சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியில்லாமையாலென்க. சாதன சதுஷ்டயம் கைகூடிவருவதைத்தான் ஞானோதயமென்றும், பரிபக்குவமென்றும், கிறிஸ்து உதயமாதலென்றும் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். தேடும் முறைபறிந்து தேடினால் தேடும்பொருள் தானேவந்தமைகிறதென்பது மஹான்கள் எல்லாரும் எந்த ஜாதி மதத்தவராயினும் தங்கள் ஸ்வானுபவத்திலிருந்து கண்டு உலகுய்யப் போதித்திருக்கிறார்கள். இதை யனுபவசித்தமா யுணர்ந்தறிய வழியறியாத வம்பர்கள் 'என் தெய்வம்' 'உன் தெய்வ' மென்றும், 'எம்மதம்,' 'உம்மத' மென்றும் சொல்லி வீண்வாதம்பேசி உலகுக் குண்மையைப் போதிக்கவந்த பெரியோர்களின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் கனவிலும் நனவிலும் செய்ய நினைத்தறியாத கொடுமைகளைச்செய்து, குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டவன் கதையாக நல்லபதவியைத் தேடுகிறோமென்று வீணாக வினையைப்பெருக்கித் தங்களுக்கே வருத்தத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொள்கிறார்கள். ஆகையால் உண்மையுணர்தல் எல்லார்க்கும் அவசியமாம். இகம்பரம் இரண்டிற்கும் சாதகமாம். இதன் முக்கியத்தையுணர்ந்தே, பிறவிஞானியாகிய திருவள்ளுவநாயனார் "மெய்யுணர்தல்" என்பதையொரு அதிகாரமாகவைத்து 10-க்குறளடியில் அதன் தன்மையை யுணர்த்தியுள்ளார். அவர் மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருள்களைப் பகுத்தறியும் 'ஆத்மாநந்த' விவேகமே மெய்யுணர்வாகுமென்றும் அப்படி யுணரும் அறிவின்மையால் உண்டாகும் மயக்கத்தினாலே பிறவித்துன்பம் நேரிடுகிறதென்றும் சொல்லி,

"ஐயத்தினீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானநணிய துடைத்து"

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளைப் பிரித்தறிய வுணராதுழலும் சந்தேகத்திலிருந்து நீங்கி மெய்யுணர்வில் தெளிந்தவர்க்கு இகமாகிய இந்நிலவுலகத்தைவிடப் பரமாகிய முத்தியுலகம் அடைந்ததையொக்கும்; அதாவது மிகச் சமீபமாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு."

எந்தப் பொருளிடத்தும் உண்மைப் பொருளை யறிவதே அறிவு என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது எந்தப்பொருள் எப்படித்

தோற்றினும் அந்தத் தோற்றப் பார்வையைத் தள்ளி அதனுள் பொதிந்துகிடக்கும் உண்மைப்பொருளை அதாவது அழியாத தத்துவத்தை யறிவதே உண்மையில் அறிவு என்று சொல்லப்படும். மற்றப்படி யறியும் அறிவு போலியறிவேயாம் என்பது அவர் கருத்து. இதற்குச் சாதனம் "அவாவறுத்தல்" என்று சொல்லி யடுத்த அதிகாரத்தில் அதனை எடுத்துச்சொல்கிறார்.

அவாவறுத்தல், அதாவது ஆசையைவிடுத்தலின் முக்கியத்தையும் அவசியத்தையும் வற்புறுத்திக்கூறி, அப்படி ஆசையைவிட்டொழிப்பதனால்வரும் பயனைப் பின்வரும் குறள்களிலெடுத்துச் சொல்லுகிறார்:—

"இன்ப மிடையறா தீண்டு மவாவென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங்கெடின்."

துன்பத்துக்கெல்லாங் காரணமாகிய ஆசைகெடின், மோக்ஷபலனாகிய இன்பத்தை இவ்வுடம்போடு கூடியிருக்கையிலேதொட்டு நீங்காது அனுபவிக்கலாமென்று சொல்லுகிறார்.

"ஆராவியற்கையவா நீப்பினந்நிலையே
பேராவியற்கை தரும்."

ஒருபோதும் நிரம்பாத இயற்கையையுடைய ஆசையை நீக்கினால், எப்போதும் ஒரு நிலையாகவிருக்கும் பேரானந்தம் அப்போதே சித்திக்கும் என்பது பொருள். இப்படிப்பட்ட மெய்யுணர்வாகிய அறிவையே அவர் அறிவு என்று சொல்வதன்றி மற்றப்படி பேதபுத்தியினாலுண்டாகும் அறிவையன்றென்று வற்புறுத்துமாறு "அறிவுடைமை" யென்னு மதிகாரத்தில்,

"எப்பொருள்யார் யார்வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு"

என்று சொல்லியிருக்கிறார். தோற்றத்தைத் தள்ளி உண்மையை யறிவதே மெய்யுணர்வு என்றார் முன்னர். இப்பொழுது சப்தத்தையுந் தள்ளி உண்மைப்பொருளையுணர்வதே அறிவு எனத்தகும் என்றார். முதல் 5-பாட்டுகளில் அறிவுடைமையின் இலக்ஷணம்கூறி இப்படிப்பட்ட அறிவுடையோரின் இலக்ஷணமும் பின்னர் உரைக்கின்றார்:—

"அறிவுடையார் ஆவதறிவார் அறிவிலார்
அஃதறிகல்லாதவர்."

வரக்கடவதை முன்னறிய வல்லவர் அறிவுடையராவர். அப்படி முன்னறியமாட்டாதவர் உண்மையறிவில்லாதவராவர் என்று சொன்னார்.

"அஞ்சுவதஞ்சாமை பேதைமையஞ்சுவ
தஞ்சலறிவார் தொழில்."

அப்படிப்பட்ட அறிவுடையோர் அஞ்சத்தக்கவைகளுக்கு அஞ்சுவர்; அப்படி அஞ்சாமை பேதைமையாகுமென்றார். இதனால் அறிவுடையார் பழிபாவத்துக்கஞ்சி நடப்பரென்று சொல்லப்பட்டது. வரப்போகு மவற்றை முன்னறிந்துகொள்ளும் சக்தியுள்ள அறிவுடையார்க்குத் திடீரென்று நடுங்கும்படியான துன்பம் எப்படி வரும்? வாராதென்பதைப் பின்வரும் குறளிற் சொல்லுகிறார்:

"எதிரதாக்காக்கு மறிவினார்க்கில்லை
யதிரவருவதோர் நோய்."

வருந்துன்பங்களை முன்னறிந்துகாக்கும் விவேகமுடையவர்களுக்கு அவர் நடுங்கும்படி வரும் துன்பமில்லை யென்பதாம் இஃது உண்மையேயன்றோ? ஆகையால் இப்படிப்பட்ட விவேகமுடையவர் வேறொன்றுமில்லாதவராயினும் எல்லாமுடையவரே யாவர். ஏனெனின் நோயற்றவாழ்வும் குறைவற்றசெல்வமும் எப்போதும் அவரிடத்தேயிருப்பதனால் இந்த விவேகமில்லாத மற்றவர்கள் உலகத்திலுள்ள ஸர்வசப்பத்து முடையரேயாயினும் ஒன்றுமில்லர்தவருக்கு ஒப்பாவரென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இந்த உண்மையை விளக்கும் குறளடியே இவ்விவேகசிந்தாமணிக்கு வழிகாட்டியாகும் தீபஸ்தம்பம்போல் முதலிலிருந்து விளங்கிவருகிறது. அத்துூங்காவிளக்கின் ஒளியைக்கொண்டே யாமும் இதுகாறும் பாங்காக உழைத்துவந்தோம். உண்மையான அதன் பிரகாசத்தை இதனை வாசிப்போர்க்கு உள்ளபடி விளக்கக் கடவுள் அருள் சுரந்து பூரண கிருபை பாலித்தருள்வாரென்று நம்புகிறோம். நம்பியே இப்பத்திரிகையை நடத்திவருவதிலுற்ற இடுக்கண் யாவற்றையும் பொருள்செய்யாது "ஸத்தியமே ஜயம்" என்னும் வாக்கில் உண்மையான பூர்ண நம்பிக்கையோடு மேலுழைத்துவரத் திடனுற்றோம். இந்நற்கருமத்தில் ஆண்டவனருளால் வேண்டிய சகாயமெல்லாம் கிடைக்குமென்னுந் துணிபே எமக்குத் தைரியத்தைக்கொடுக்கிறது. காலக்கிரமத்தில் எல்லாம் ஒத்துவர இடையூறெல்லாம் அற்றுப்போமென்னும் நம்பிக்கையால் உற்சாகங்கொண்டு உழைத்துவருகிறோம். "ஓம் தத்ஸத்," "ஸத்தியமே ஜயம்."

"அறிவுடையாரெல்லா முடையாரறிவிலா
ரென்னுடையரேனுமிலர்."

SPORTS AND PASTIMES AS AIDS TO CHILD EDUCATION.

விளையாட்டுகளினாலுண்டாகும் வித்தியாப்பியாசத்துக் கனுகூலமான பயன்.

விஷயங்களை யறிந்துகொள்வது மட்டும் வித்தியாப்பியாசம் ஆகமாட்டாதென்றும், உண்மையில் 'வித்தியாப்பியாசம்' என்பது குழந்தைகளின் தேகமனோபாவங்களும் குணவிசேஷங்களும் குற்றமறவிர்த்தியாகும்படி செய்வதற்கே பொருந்துமென்றும் கிண்டர்கார்டனைப்பற்றி இப்பத்திரிகையில் எழுத நேர்ந்தபோது பல முறையும் எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். கிண்டர்கார்டன் முறையின்னதென்பது ஒருவாறு நன்றாக விளங்கும்படி அனேகந்தடவைகளில் அதைப்பற்றி உபாத்தியாயர்பக்கத்தில் எழுதிவந்ததன்றி நமக்குள் சாதாரணமாக வழங்கும் பாட்டுகள், குழந்தை விளையாட்டுகள், சிறுகதைகள் முதலியவை கிண்டர்கார்டன் முறைக்கிணங்க மிக உபயோகமாக விருப்பதையும் திருஷ்டாந்த பூர்வமாகப் பலதடவைகளில் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறோம். குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுச் சொல்லிக் கொடுப்பதால் வித்தியாப்பியாசத்துக்கு என்ன அனுகூலம்? விளையாட்டுப்புத்தி வீண்புத்தி தானே!- யென்று விஷயமறியாதவர்கள் கேட்கலாம். விளையாட்டுகளினால் வித்தியாப்பியாசத்துக்கு அதிக சாதகமுண்டு என்று இந்நூதனபோதனா முறையிலுழைத்துத் தேர்ந்த ஒருவர், இப்போதனாமுறை எங்கும் பரவி விர்த்தியடைவதற்குச் சாதகமாக லண்டனில் பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும் ஒரு மாதாந்தரப் பத்திரிகையில் எடுத்துக்காட்டியெழுதியிருக்கிறார். அவர் இது விஷயமாய் வற்புறுத்திக்காட்டி யெழுதியிருக்கும் சில அம்சங்களை, தமிழ் நாட்டிலுள்ள உபாத்தியாயர்களும் பாலசிக்ஷையில் சிரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளும் பெற்றோர் மற்றோர் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படி இங்கே எடுத்தெழுதி விளங்கவைப்போம்.

விளையாட்டுகளினால் சந்தோஷமாகப் பொழுது போக்குவது ஒன்றே பலன் என்று நினைக்கக்கூடாது. சிறு குழந்தைகளுக்கு உபயோகமான கிண்டர்கார்டன் விளையாட்டுகளினால் சிறுவர்க்கும், வெளியில் சென்று விளையாடும் விளையாட்டுகளால் வாலிபர்க்கும், அவர்களுடைய தேகமனோபாவங்களும், குணவிசேஷங்களும் பயிற்சியினால் விர்த்தியடைந்து வளருகின்றன. ஒவ்வொரு விளையாட்டும் அதை விளையாடுவோர் புத்தியையாவது, மனதையாவது ஏறத்தாழ ஒருவிதத்தில் பாதிக்கின்றதென்பது திண்ணம். மனதை ஒருவழிப்படுத்தி கவனமுழுவதும் ஒன்றில் செல்லும்படி செய்ய வாய்ப்பது அற்ப சாதகமான குணமன்று; மகா விசேஷமானது. இந்த குணம் சிறுவர்க்கமையச் செய்வதற்குச் சாதகமாயிருக்கும் எதுவும் அவர்கள் வித்தியாப்பியாஸத்துக்கு அனுகூலம் செய்யும் துணைக்கருவியென்று மதிக்கப்படத்தக்கது. கிண்டர்கார்டனிலிருக்கும் சிறு குழந்தைகளுக்கு அவதானகுண முண்டாகும்படி செய்ய அவர்கள் ஏதாமொன்றில் தங்கள் மனமுழுவதையும் கொஞ்ச நேரத்துக்கேனும் செலுத்தும்படி செய்யவேண்டும். அச்சிறுகுழந்தைகள், எடுத்ததும் அக்ஷராப்பியாசம் செய்துவைக்கும் பாடத்தைக் கவனிக்கும்படி செய்வது மிகவும் கஷ்டமே. குழந்தைகள் கவனிக்கும்படி செய்ய, முதலில் உபாத்தியாயர் அவர்கள் மனதில் சிரத்தை யுண்டாகச்செய்யவேண்டும். மனதில் சிரத்தையுண்டானால் அதைப்பற்றி கவனமும் நாடிச்செல்லும். குழந்தைகள் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத ஒரு ரசமற்ற விஷயத்தில் கவனத்தைச் செலுத்துவதற்கு அப்பியசிக்கு முன், அவர்களுக்குப் பிரியமானதாய், அவர்கள் மனதில் சிரத்தையுண்டுபண்ணும் விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தி அப்பியாசப் படவேண்டும். அவர்கள் மனதுக்கினிப்பைக்

கொடுத்து சிரத்தையுண்டாக்கத்தக்க விஷயங்கள் அவர்களுக்கேற்ற விளையாட்டுகளிலேயிருக்கின்றன. சிறு குழந்தைகள் கிண்டர் கார்டன் உபாத்தியாயரின் மேன்பார்வையின் கீழ் விளையாடட்டும், அல்லது அவர்கள்மட்டில் தனியாக விளையாடட்டும், விளையாட்டில் கவனம் செலுத்தவேண்டிய அவசியம் நேரிடுகிறமட்டும், சிறுகச் சிறுக அவ்வப்பியாசம் படிந்து அதற்கேற்க அவர்கள் புத்தியும் விர்த்தியடைகிற தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படி விளையாட்டுகள் மூலமாகக் குழந்தைகளின் கவனசக்தியை விர்த்திசெய்யப் பார்ப்பது கிண்டர்கார்டன் முறையின் பிரதான ஏற்பாடுகளில் ஒன்றாகவிருக்கிறது. இப்படி இரண்டொரு வருஷம் கிண்டர்கார்டனிலிருந்த குழந்தைகள் மேல் 'ஸ்டாண்டார்டு'களில் படிக்கும்பொழுது வருத்தமானதும் விருப்பம் தராததுமான பாடங்களை மற்றப்பிள்ளைகளை விட அதிக இலகுவாகவும், கொஞ்சம் சந்தோஷமாகவுங் கூடப் படித்துக் கிரகித்துக் கொள்கிறார்களென்று பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகக் கண்டிருக்கிறார்கள். இது குழந்தைப் பருவத்தில் கிண்டர்கார்டனிலிருக்கும் பொழுது ஏற்பட்ட கவனசக்தி அவர்களுக்கு உற்ற விடத்துதவியாகவிருந்து சாதகமளிப்பதால் உண்டாகும் அனுகூலமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

கவனம் செலுத்தும்சக்தியாகிய ஒன்றுதான் விளையாட்டுகளினால் நேரிடும்; புத்திவிர்த்தி சாதகமென்று நினைத்துவிடக்கூடாது. இதைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ சாதகங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளையெல்லாம் விரித்துரைக்கிற் பெருகுமென்று நுட்பமாக ஒரு உதாரணமட்டு மெடுத்துக்காட்டப்பட்டது. குழந்தைகளில் 'ஒற்றையோ இரட்டையோ'? என்கிற விளையாட்டு, புதிர்போட்டுப் பிரித்தல், இன்னும் இவைபோல் ஒரு விஷயத்தை ஊகித்து ஆராய்ந்து சொல்லவேண்டிய மற்ற விளையாட்டுகள் அதிகமாய் விளையாடும் குடும்பங்களில் வளர்ந்த குழந்தைகள் புதிதாய் ஏதாவது கண்டுபிடித்துக் கற்றுக்கொள்வதில் துரித புத்தியுள்ளவர்களாகக் காட்டி வருவது அடிக்கடி பிரத்தியக்ஷானுபவமாக நேர்ந்திருக்கிறது. அவர்களிடத்து யூகபுத்தியும் விசாரணாசக்தியும் அதிக விர்த்தியடைந்திருக்கக் காணப்படுகிறது. விளையாட்டுகளில் தெரியாதவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்து யூகித்தறிந்து சொல்லப்பழகிய இக்குழந்தைகளுக்கு பின்னால் கணிதசாஸ்திரம், நியாயசாஸ்திரம் பயில்வதற்குபயோகமான வழியில், முன்னதாகவே மிகமேலான அப்பியாசமுண்டாவதாக ஏற்படுகிறது. இந்த முன் அப்பியாசத்தால் அவர்கள் பின்னால் கணித சாஸ்திரம் நியாயசாஸ்திரம் பயிலத்தொடங்கும் பொழுது அப்பாடங்கள் அதிக இலகுவாக கிரகிக்கக் கூடியவையாகவிருக்கும். சதுரங்கவிளையாட்டினால் புத்தி தீக்ஷிண்யம் அதிகமாகுமென்பது நம்மவர்களில் அனேகர் சாதாரணமாகச் சொல்லிக் கொள்வதைக் கேட்டிருக்கிறோம். இதே மாதிரி, தைரியம், முன்புத்தி, சமயோசித சாமர்த்தியம் முதலான எத்தனையோ திட்பநுட்பமான புத்தி விசேஷங்கள் சித்திக்கும்படியான விளையாட்டுகள் பற்பல விருக்கின்றன. அங்கிலேய போர் வீரர்களிலெல்லாம் பிரதமஸ்தானம் வகித்தவராகக் கொண்டாடப்படும் உலகெங்கும் பரவிய கீர்த்திப் பிரதாபம் பெற்ற 'டியூக் ஆவ் வெல்லிங்டன்' என்னும் மகா வெற்றி வீரர், அங்கிலேயர் போர்முகத்தில் பெறும் ஜயங்களுக்கெல்லாம் மூலஸ்தானமும் மூலகாரணமுமாயிருப்பது அங்கிலேய நாட்டிலெங்குமுள்ள 'கிரிக்கெட்' பந்து விளையாடுமிடங்களேயென்று சொன்னாரென்பது உலகப் பிரசித்தமாய் வழங்கும் வசனம். அதாவது அங்கிலேயர் போர்முகத்தில் காட்டும் வெற்றி பெறுவதற்கவசியமான வீர தீர பராக்கிரம, சமயோசித சாமர்த்திய குணங்கள் அனைத்தும் கிரிக்கெட் பந்து விளையாட்டு ஆடும்பொழுது பால்யத்தில் அவர்களுக்குச்

சித்தித்த குணங்களையன்றி வேறல்லவென்பதை வற்புறுத்திக்கூற அப்படிச் சொன்னார்.

விளையாட்டுகளினால் விளையும் சன்மார்க்க விர்த்தியும் அற்பசொற்பமானதல்ல. குழந்தைகள் ஒன்றுசேர்ந்து விளையாடும்பொழுது அனேகம் மேலான சத்குண விசேஷங்கள் படிகின்றன. பிறருக்குத் துன்பமிழைக்காமலிருப்பது, தன்னயத்தைமட்டும் பாராட்டாமல் எல்லாரும் சந்தோஷமாக விருக்க வேண்டுமென்று முயற்சிப்பது, ஒருவரை யொருவர் மதித்து ஒருவர்க்கொருவர் வருத்தம் விளைக்காமல் நடந்துகொள்வது, சாந்தமாயிருத்தல், நாணயமாகவும், நியாயமாகவும் நடந்துகொள்ளுதல், நீதிவழுவக்கூடாது — கண்ணியம் குறையக்கூடாதென்கிற எண்ணமுண்டாவது, நாலுபேர்கூடி விளையாடும் விளையாட்டில் தன் கீர்த்தியை நாடாமல் தன் கக்ஷியின் கீர்த்தியை நாடி தன்னையடக்கி நடந்து கொள்வது, எல்லாருக்கும் பொதுவாய் பாரபக்ஷமின்றி நடத்தல் முதலிய எத்தனையோ சத்குணங்கள் உதித்து அவை மனதில் வேரூன்றி விர்த்தியடைவதற்கு விளையாட்டு பூமி ஆஸ்பதமாக விருக்கிறது. அங்கே தான் சிறுவர்களுடைய நற்குண துர்க்குணங்கள் வெளியில் வர வழியேற்படுகின்றது. ஒருவன் பின்னுக்கு என்னமாயிருப்பான் என்று விளையாட்டு பூமியில் அவன் நடத்தையைப் பார்த்து நன்றாகச் சொல்லலாம். உலக வாழ்க்கையில் அடிபட்டுழலும் மனிதனுக்கு விளையாட்டு பூமியே அவன் பின்னுக்குப் படவேண்டிய பாடுகளை யெல்லாம்பட்டு அனுபவம்பெற ஏற்ற மூல அப்பியாச இடமாகிறது.

விளையாட்டுகளினால் தேகவிர்த்திக்கு அனுகூலமான பயன் விளைவது யாவரும் கண்கூடாக் கண்டு தெளிந்த விஷயமாக விருப்பதால் அதைப்பற்றி லண்டன் பத்திரிகையில் எழுதியவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஹிந்துக்கள் அதையுஞ் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டி நாமொரு வார்த்தை சொல்லவேண்டியதாக விருப்பதால் நம்மவர்களுக்கு விளையாட்டால் விளையும் தேகாரோக்கிய அபிவிர்த்தி விஷயம் அலக்ஷியமாய் விட்டுவிடத்தக்கதல்ல வென்று மட்டும் சொல்லி இதை முடிக்கிறோம்.

TRUE COURAGE.

உண்மையான தைரியம்.

பெரியோர் பிடித்தகாரியத்தைக்கைவிடார். தேவர்கள் சமுத்திரத்தைக் கடைந்தபோது, இரத்தினங்களைக் கண்டதும் சந்தோஷமடையவுமில்லை. பயங்கரமான விஷம் கிடைத்ததும் பயப்படவுமில்லை. அமிருதம் அகப்படுமளவும் அவர் முயற்சி தளரவுமில்லை. இடையூறுவருமென்று எத்தொழிலிலும் ஏற்படார் அற்பர். ஓர் காரியத்தைக் கைக்கொண்டு விக்கினம் வருமளவில் பின்வாங்குவோர் அவரிலும் சிறந்தவர். தலையிட்ட காரியத்தை, தடைகள் அடுக்கொன்று இருப்பினும், சலியாது சாதிப்பவர் சான்றோர். ஒரு காலத்தில் தரையில் படுத்துறங்குவார்: ஒருகாலத்தில் மிருதுவான சயனங்களில் நித்திரைபோவார். ஒருவேளை காய் கனிகளைப் புசித்திருப்பார்; ஒருவேளை உத்தம உருசியுள்ள உணவுகள் உண்பார். ஓரிடத்தில் கந்தைகளை உடுப்பார்; ஓரிடத்தில் பட்டாடைகள் தரிப்பார். இவ்வாறு, சுகதுக்கம் பாரார் கருமமே கண்ணாயினார். அவர்களை உலகத்தார் தூஷித்தாலும் ஒன்றே, பூஷித்தாலும் ஒன்றே; சம்பத்து வந்தாலும் ஒன்றே, வாராது தன்வழி சென்றாலும் ஒன்றே, மரணம் இன்றைக்கெனினும் ஒன்றே; இனி ஓர் யுகமளவும் இல்லை யெனினும் ஒன்றே. நியாய நெறியைவிட்டு அணுவளவேனும் தவறார் தீரர்கள்.

எவர் மனத்தை மங்கையரின் கடைவிழிகள் சேதிக்கவில்லையோ, கோபமென்ற அக்கினி தபிக்கவில்லையோ, இந்திரிய சுகங்களும் ஆசையென்ற பாசங்களும் இழுக்கவில்லையோ, அவரே மூவ்வுலகையும் வென்ற வீரர். தைரியகுணமுடையோருக்கு அவமானம் வந்தாலும், அக்குணத்தை அழிக்கச் சாத்தியமில்லை. அக்கினியைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலும் அதன் சுவாலை கீழ்நோக்குமா?

உயர்ந்த மலையின் முடியிலிருந்து விழுந்து பிராணனை விட்டாலும் விடலாம், கொடும் விஷமுள்ள சர்ப்பத்தின் வாயிற் கையைவைத்தாலும் வைக்கலாம், அக்கினியிற் புகினும் புகலாம், நல்லொழுக்கமொன்றை மாத்திரம் கைவிடலாகாது.

உலகில் யாவரும் கொண்டாடும் குணமுடையோனுக்கு நெருப்பும் நீராகும், கடலும் கணப்பொழுதிற் கால்வாயாகும், மேருமலையும் சிறு கல்லாகும், மிருகராசனும் உடனே மான் போல் நிற்பான், நாகமும் அணிபு மாலையாகும், விஷமும் அமிருத மழையாகும்.

ஒடிந்த மரம் துளிர்ப்பதையும், குறைந்த சந்திரன் நிறைவதையும் ஆலோசித்து, தம் மினத்தார் துயரப்படும்போது, பெரியோர் தளர்ச்சிக்கு இடங்கொடார்.

ஐசுவரியத்துக்கு அழகு நற்குணம். சூரனுக்கழகு வாயடக்கம், ஞானிக்கு அழகு சாந்தம், தபசிக்கழகு கோபமின்மை, வித்தைக்கு அழகும் வணக்கமுடைமை, பிரபுவுக்கழகு பொறுமை, தருமத்துக்கழகு டம்பமின்மை, பணத்துக்கு அழகு கொடை.

இவையனைவற்றிற்கும் காரணமாயுள்ள நல்லொழுக்கமே எல்லோர்க்கும் அழகு.

விளம்பரம்.

விவேகசிந்தாமணி மாதிரிக்காப்பி வேண்டியவர்கள் அணா-8 அனுப்பவேண்டும். அல்லது V. P. P. யில் அனுப்ப உத்தரவனுப்பவேண்டும். விவேகசிந்தாமணி ஒரே பதிப்புத்தான் பிரசுரமாய் வருகிறது. அதற்கு முன்பணமாய் ரொக்கம் ரூ. 5. ஒருமாதக்கடன் ரூ. 6. வால்யம் கணக்காகவே சந்தா பெறப்படும்.

கமலாம்பாள் சரித்திரம்	ரூ.	1	4	0
ஷை காலிகோ கட்டடம்	ரூ.	1	12	0
நாதகீதநாமகள் சிலம்பொலி	ரூ.	1	0	0
ஷை காலிகோ கட்டடம்	ரூ.	1	4	0

தபாற்கூலி பிரத்யேகம். வேண்டியவர்கள் விவேகசிந்தாமணி மானேஜருக்கு எழுதிக்கொள்ளவும்.

விலாசம்:—ஏஜண்டு மானேஜர், "விவேகசிந்தாமணி"
லலிதாலயம், 19, ஆடம்தெரு,
மைலாப்பூர், சென்னை.

METHODS OF TEACHING GEOGRAPHY TO CHILDREN.

சிறுவர்களுக்கு பிரத்தியக்ஷரூபமாக பூமிசாஸ்திரம் போதிக்கும் முறை.

சிறு குழந்தைகளுக்குப் போதிப்பதில் எப்போதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாதவற்றுக்கு அவர்களை இட்டுக்கொண்டு போகவேண்டும். முக்கியமாய் பூமிசாஸ்திரம் போதிக்கும் உபாத்தியாயர் இந்த விஷயத்தை மனதில் வைத்து நடக்கவேண்டும். கிண்டர் கார்டனில் குழந்தைகளுக்குப் போதிப்பதெல்லாம் விசேஷமாக அவர்கள் புலனறிவைக் கொண்டாதலால் மேலேயுள்ள ப்ரைமெரி பாடசாலையிலும் அந்த முறையை யனுசரித்தே சிறுவர்களுக்கு வாத்தியார்கள் பாடம் சொல்லவேண்டும். எந்த விஷயமும் குழந்தைகள் தாங்களே நேரில் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டபின் மனதில் பதிவதுபோல் மற்றப்படி சும்மா வார்த்தைகளால் சொல்வதால் படியாது. ஆகையால் குழந்தைகளுக்கு பூமிசாஸ்திரம் போதிக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது எடுத்ததும் படத்தைக் காட்டி விஷயங்களைச் சொல்லாமல், அவர்கள் பள்ளியிலிருக்கும் அறை, பிறகு பள்ளிக்கூட கட்டடம், அப்புறம் பள்ளிக்கூடமிருக்கும் தெரு, அப்புறம் அந்த ஊர், இவைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் படமெழுதிக் காட்டச் சொல்லவேண்டும். கிண்டர்கார்டனில் பழகின குழந்தைகளுக்குக் கட்டடங்கள் நில அளவையெடுத்து ப்ளான் போடும் விஷயம் தெரியும். ஒரு அளவுகோலால் கட்டடத்தின் அகலம் நீளம் முதலிய அளவுகளை யெடுத்துகொண்டு படமெழுதுவதற்காகக் கட்டம்போட்டு விற்கும் கடிதத்தில் அந்த அளவுகளைக் குறுக்கி படம் எழுதச்சொல்லலாம். பிறகு சமீபத்திலுள்ள பெரிய கட்டடங்கள் கோவில்களிவைகளைப் பற்றி பாடங்கள் சொல்லலாம். இப்படியே, அவ்வூரிலுள்ள தெருக்களைப்பற்றியும், பிறகு

அந்த ஊரைப்பற்றியும், அதற்கு அருகாமையி லுள்ள ஊர்களைப் பற்றியும், கடைசியில் அந்த ஊரிலிருக்கும் தாலூக்கா, ஜில்லா இவைகளைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டு போகவேண்டும். இப்படியாக சிறுவர்களுக்கு அவர்களிருக்கும் ஊர், தெரு. அங்கேயுள்ள கோவில், குளம், கச்சேரி, சத்திரம் முதலான பொது ஸ்தலங்களெல்லாம் நன்றாகத் தெரியவந்து அவைகளில் அவர்களுக்கு ஒருவித சிரத்தையுண்டாகும். இந்த சிரத்தையுண்டாகவே அவர்களை ரயிலடி, ஓடத்துறை, முதலியவற்றிற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் அங்கே யிருந்து ரயில்வண்டிகள் ஓடுவதையும், ஓடம், படகு இவை நீரின்மேல் போவதையும் காட்டி அவைகளிலும் சிரத்தை யுண்டாகச் செய்யலாம். இதற்குமேல் அவர்களை மனோபாவனையால் தூரத்திலுள்ள ஊர்கள், பட்டணங்களுக்கும், தூர தேசங்களுக்கும்கூட அழைத்துக்கொண்டு போகலாம். அவர்கள் நேரில் கண்டவைகளை யெல்லாம் படமாக எழுதிக் காட்டச் சொல்லவேண்டும். அவர்கள் தங்கள் ஊரிலுள்ள கோயில், குளம், கடை, கச்சேரி, ஆறு, கால்வாய் இவைகளையெல்லாம் நன்றாக அறிந்துகொண்டபின் அவைகளையெல்லாம் குறிப்பிட்டு ஒரு படமெழுதிக் காட்டச் சொல்லவேண்டும். இதனால் குழந்தைகளுக்குப் படத்தின் உபயோகமும், அதனால் விளங்கும் விஷயங்களும் மிக நன்றாகவும் தெளிவாகவும் மனதிற் பதியும். இப்படி முன்னதாகக் கொடுக்கும் பாடங்களில் எதையும் குழந்தைகள் தாங்களாகக் கண்டுபிடிக்கும்படி விட்டு வரவேண்டும். அவர்கள் சுயமாக அறிந்துகொள்ள முடியாத விஷயங்களைமட்டுமே வாத்தியார் சொல்லவேண்டும். கிண்டர்கார்டனில் சிறு கதைகள் சொல்லி முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட மனோபாவ சக்தியை அவர்கள் விடாது அப்பியசிக்கச் செய்யவேண்டும். அதற்கு வாத்தியார் குழந்தைகளுக்கு ஏற்கனவே தங்களுடைய சொந்த ஊர், ஜில்லா இவைகளைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கும் விவரங்களைக்கொண்டு அவர்கள் காணக்கூடாத மற்ற விவரங்களை விவரணமாய்க் கூறி அவர்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கும் விவரங்களைக்கொண்டு புதிதாய்ச் சொல்லும் விவரணங்களை அவர்கள் தங்கள் மனோபாவ சக்தியால் மனதிற் பதிய வைத்துக் கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். எதையும் குழந்தைகளுக்கு வாத்தியார் தாமே சொல்லிவிடாமல் குழந்தைகள் தாமாகவே யோசித்தும், நோட்டமிட்டும், ஆராய்ந்தும் அறிந்துகொள்ளும்படி விட்டு அவர்கள் புது விஷயங்களையறிய அவைகளைக்கொண்டு இன்னும் புதுவிஷயங்களை யறிய வழிமட்டும் காட்டிக்கொடுத்து வருவது மிகவும் மேலான போதனுமுறையாம். சூரியனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டி யிருந்தால் எடுத்ததும் சூரியன் அப்படியிருக்கிறது இப்படியிருக்கிறது என்று சொன்னல் குழந்தைகளின் மனோபாவ சக்தி வாத்தியார் சொல்வதை எட்டிப்பிடிக்க முடியாமல் தடுமாறும். அதற்குப் பதிலாக சூரிய கடிகாரம்* ஒன்று அமைத்து பள்ளிக்கூடத்தில் வெயிலடிக்கும் ஓரிடத்தில் வைத்திருந்தால் அதில் செங்குத்தாய் நிற்கும் குச்சியின் நிழல் ஒழுங்காய் மாறுபட்டு வருவது சில குழந்தைகள் கண்ணிற்படும். அப்போது அந்த நிழல் வர வர எப்படி குறுகி, நீள்கிறது என்கிற கேள்வி பிறக்கும். அதிலிருந்து நாழி யென்னதென்றும் இராப்பகல் எப்படி யுண்டாகிறதென்றும், இராக்காலம், பகற்காலம் இவற்றின் அளவு வேறுபட் டிருப்பதும் இன்னுமனேக விஷயங்களும் சுலபமாகப் பிள்ளைக்கு மனதிற் படும்படிக்கும் அதில் அவர்களுக்கு சிரத்தை யுண்டாகும்படிக்கும் சொல்லலாம்.

மிகவும் தாழ்ந்த வகுப்புக்களில் குழந்தைகளுக்கு, தீவு, ஏரி, தீபகற்பம், ஜலசந்தி முதலானவை இன்னவென்று பிரத்தியக்ஷமாய்

* Sun-dial.

விளங்க களிமண்ணைக் கொண்டு உருப்பிடித்துக்காட்டும் வேலை செய்யச் சொல்லலாம். களிமண்ணால் உருச்செய்தவற்றை அவர்கள் படமாக எழுதிக்காட்டக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அவைகளின் பேர்களைக் கருப்புப் பலகையில் எழுதிக்காட்டச் சொல்ல வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் குழந்தைகளுக்கு பூகோள பாடம் மனக்கசப்பும் வெறுப்பு முண்டுபண்ணுவதாயின்றி அதிக இன்பந் தரும் பாடமாகு மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆதியிலிருந்து இப்படி பழக்கப்பட்ட குழந்தைகள் முன் பின்னால் படத்தை விரிக்கும் பொழுது அது வேதனையும் மனக்குழப்பமு முண்டுபண்ணுவதற்கு ஆஸ்பதமாயின்றி, பார்க்கப்பார்க்கப் புதுவிஷயங்களைப் புகட்டும் மனதிற்கினிய சித்திரப் படம்போல் விளங்கும். இப்படி எதையும் பிரத்தியக்ஷப் படுத்தி பூமிசாஸ்திரம் போதித்தால் சிறு குழந்தைகளுக்கும் அதுமிக சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் பாடமாகச் செய்யப்படலாம். இப்படி பூமி சாஸ்திரம் போதிப்பதில் பலவித வித்தைகளும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்தாசையாக அமைந்து எல்லாம் ஒத்திருப்பது விளங்கும்.

பூகோள சாஸ்திரத்தை நாம் பலவிதமாக நோக்கலாம்.

1. ஜனசமூக சம்பந்தமாக நோக்கலாம்.
2. சரித்திர சம்பந்தமாக நோக்கலாம்.
3. சாஸ்திர சம்புந்தமாக நோக்கலாம்.

இத்தலைப்புகள் ஒவ்வொன்றின் கீழும் உபாத்தியாயர்கள் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கும் விஷயத்தில் கவனிக்கவேண்டிய சில விஷயங்களை இங்கு எடுத்துரைப்போம்.

1. ஜனசமூக சம்பந்தமாய்ப் போதிப்பதில் பின்வரும் குறிப்புகளை ஞாபகத்தி லிருத்துவது நலமாம்.

(i) ஒரு தேசத்தாரின் குணகுணங்களை அத்தேசத்தின் இயற்கை விசேஷணங்கள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றனவென்று விளங்கவெடுத்துக் கூறவேண்டும். உதாரணமாக உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்கள் சீதள தேசங்களில் வசிக்கும் ஜனங்களைவிட பலக்குறைவுபட்டு மனவலிமையற்றிருக்கிறதை யெடுத்துக்காட்டி அது என்ன காரணத்தினாலென்று விளங்கச் சொல்லவேண்டும். சீதள தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் அதுவும் கடற்கரையோரமா யுள்ளவர்கள் அதிகப் பயிர் பச்சை யில்லாமையால் கடலில் சென்று அனேக அபாயங்களுக்குள்பட்டு மீன் பிடித்தல் முதலிய தொழில்களால் தங்கள் இரை தேட வேண்டி யிருத்தலாலும் எப்போதும் குளிர், காற்று, பனிக்கட்டி, காட்டு மிருகங்கள் இவற்றால் விளையும் கொடுமைகளைச் சகித்தும் வென்றும் உயிர் வாழவேண்டிய அவசியமாயிருப்பதாலும் அவர்கள் இக்காரணங்களால் தேகபலம், மனோவலிமை, கஷ்டங்களைத் தாங்கும் திறம் முதலிய அடைகிறார்கள். சீதள தேசங்களி லுள்ளவர்களுக்கு இயற்கையாயுண்டாகும் ஆபத்துகள் கஷ்டங்கள் உஷ்ணப் பிரதேசங்களிலுள்ளவர்களுக் கில்லாமையால் தேகபலமும் தைரியமுமின்றி அதிக உழைப்புக்கு ஆற்றாதவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

(ii) பூமியின் இயற்கையாலும் ஜனங்களின் குணங்கள் பாதிக்கப்படுமென்றும் அது எப்படி யென்றும் காட்டவேண்டும். நீர்வளம் நிலவளமில்லாத தேசத்திலுள்ளவர்கள் புஞ்சை பூமியை உழுது பயிர்செய்து அது கொடுக்கும் சொற்ப பலனைக்கொண்டு ஜீவிக்க வேண்டியவர்களா யிருப்பதால் அவர்கள் அதிக உழைப்பும் ஊக்கமும் பொறுமையும் அந்நிய சகாயத்தை எதிர்பார்க்காத தீரமுமுள்ளவர்களாகிறார்கள். அப்படிக்கின்றி செழிப்பான பூமியில் வசிப்பவர்கள் அவர்களுடைய சொற்ப உழைப்பும் அவர்களுடைய தேவைக்கு மிஞ்சின பலனைக் கொடுப்பதால், ஊக்கமும் விடாமுயற்சியு மற்றவர்களாய் மனோதீர மற்று தாங்கள் தலையிடும் எந்தக் காரியத்திலும் அந்நிய சகாயத்தை யெதிர்பார்க்கும் தன்மையாளர்களாகிறார்கள்.

(iii) உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் ஜீவவர்க்கங்களும் மூலவர்க்கங்களும் பிரகாசமாய் பல வர்ணங்களோடு விளங்குகின்றதனுல் அப்படிப்பட்ட தேசங்களிலுள்ள ஜனங்கள் கண்ணுக்குப் பகட்டான வர்ணங்களிலும் அலங்காரங்களிலும் பிரியமுள்ளவர்களா யிருக்கிறுர்கள். சீதோஷ்ணம் சமகுணமா யிருக்கும் தேசங்களில் செடி கொடி மரங்கள் புஷ்பங்களும் பிராணிகளும் மங்கலான நிறமுள்ளவர்களா யிருப்பதால் அங்குள்ள ஜனங்களும் மங்கல் நிறமானவற்றையே அதிகமாக விரும்பி அவர்களுடைய உடை முதலியவற்றில் அவ்வித நிறத்தையே இச்சிக்கிறுர்கள். உதாரணமாக இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் பலவர்ணங்கள் பிரகாசிக்கும் உல்லாச உடைதரிக்கப் பிரியப்படுவது அவர்களைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைக் காக்ஷிகள் பிரகாசமாய் கண்ணுக்குப் பகட்டாயும் மனதுக்கு உல்லாசமாயு மிருப்பதைப் பார்த்து உண்டானதென்றும், வெள்ளைக்காரர்கள் மந்தமான மங்கல்நிற உடைகள் தரிக்கப் பிரியப்படுவது அவர்கள் தேசத்தில் காணப்படும் இயற்கைக் காக்ஷிக்கு ஒத்ததாயிருக்கிற தென்றும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

(iv) நடையுடைகளில் மட்டுமன்றி பேச்சு வார்த்தைகளிலும் அந்தந்தப் பிரதேசங்களின் சுபாவ விசேஷங்களுக்குத் தக்கபடி மாறுதல்கள் காணப்படும். கண்ணுக்குப் பகட்டாய் மனதுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கும்படியான காக்ஷிகள் ஸ்வபாவமாய்க் காணக்கூடிய இடங்களில் ஜனங்களுடைய பேச்சு வார்த்தைகளும் அவர்களுக்குள் வழங்கும் கிரந்தங்களும் அலங்காரங்களும் வர்ணனைகளும் நிறைந்து விளங்கும். இயற்கைக் காக்ஷி சாதாரணமாக விருக்கும் சீதோஷ்ணம் சமகுணமாயிருக்கும் தேசங்களில் ஜனங்களுடைய பேச்சு வார்த்தைகளும் அவர்கள் செய்யும் கிரந்தங்களும் வீண் அலங்காரங்கள் ஒன்றுமின்றி சுத்தமாய் விஷயமென்னவுண்டோ அதைமட்டும் வெளியிடும் சுபாவமுள்ளதாயிருக்கும். இதை கிரந்தங்கள், காவியங்களின் மாதிரியைக் கொண்டும் சாதாரண பேச்சு வார்த்தைகளில் பொறுக்கியெடுத்த சில உதாரணங்களைக் கொண்டும் விளக்கிக் காட்டலாம்.

(V) ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் இயல்பாய் அமைந்துள்ள விசேஷ குணங்களால் அந்தந்த தேசத்திலுள்ள ஜனங்களின் குணுகுணங்கள் பாதிக்கப்படுவதன்றி, தேச அமைப்புகளின் மாதிரியால் ஒரு தேசத்தார் இதர தேசத்தோடு எவ்வளவு தூரம் கலந்து பழக நேரிட்டதென்பது ஏற்படுகிறது. ஆகையால் உலகத்தார் ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்து பழகுவதற்கு ஆஸ்பதமான வழிகள் பாதைகள் இவற்றை நன்ருக அறியவேண்டும். சமுத்திரத்தில் கப்பல்போகும் மார்க்கத்திலுள்ள தேசங்களும், 'கரவன்கள்' என்னும் வியாபாரக் கூட்டத்தார் போகும் பாதைகளிலுள்ள தேசங்களும் பரதேசத்தார்களுடைய கூட்டுறவால் விசேஷ பலனடைந்து நாகரீக விர்த்தியடைய ஹேதுவாயிருக்கும். இந்த சாதகத்தோடு அத்தேசங்களுக்கு பாதகமுமுண்டு. வியாபார வழியிலிருப்பதால் அதிக ஆசையும் அதற்கேற்ற ஊக்கம் பராக்கிரமு முள்ளவர்கள் அந்நாட்டில் தங்கள் அதிகாரம் செல்ல வேண்டி அவைகளைக் கைப்பற்றப் பார்ப்பார்கள். மலைகள் பாலைவனங்கள் தேசத்துக்குள் எதிரிகள் வராமல் பாதுகாக்க சாதகமாயிருப்பதோடு அவை இதர தேசங்களோடு போக்குவரத்துக் கிடமின்றிச் செய்கின்றன. இப்படிப்பட்ட விசேஷங்களையெல்லாம் பிள்ளைகள் அறிய எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

2. சரித்திர சம்பந்தமாக நோக்குவதில் பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனிக்கவேண்டும்.

(i) உறவாகவாவது பகையாகவாவது ஒரு தேசத்தாருக்கும் இதர தேசத்தாருக்கு முண்டான சம்பந்தங்கள். உதாரணமாக இந்தியாவிற்கும், 'க்ரீஸ்' முதலிய தேசத்தாருக்கும் ஆதியிலிருந்த வியாபார சம்பந்தம், அதனுலுண்டான பலன், மகம்மதியர்கள் படை

யெடுப்பினுல் ஹிந்து நாகரீகம் விர்த்தியடைவது நின்று பின்னடைந்தது. பிறகு ஐரோப்பிய வியாபாரிகள் மூலமாக இந்தியாவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கு முண்டான சம்பந்தம். இந்துக்கள் சமுத்திர யாத்திரை செய்வதைவிட்டு தூரதேசங்களுக்குப்போய் அந்நிய தேசத்நாரோடு கலந்துறவாடாமல் தங்கள் தேசத்திலேயே நின்றதால் அவர்களுக்குண்டான பலக்குறைவு, கெடுதி முதலியன ; இவை போன்றவைகளை யெடுத்துச் சொல்லலாம். ஒரு இராஜதானியைப்பற்றிச் சொன்னல் அதற்கும் அதை யடுத்துள்ள பிரதேசங்களுக்குமுண்டான சம்பந்தங்களைப்பற்றியும் மற்ற விசேஷங்களைப்பற்றியும் அதேமாதிரி சொல்லலாம்.

(ii) உலகத்தில் நடந்த பெரிய யுத்தங்கள்; அவைகளா லுண்டான மாறுதல்கள். யுத்தமுறையில் முற்காலத்துக்கும் தற்காலத்துக்குமுள்ள வித்தியாசம் பூர்வகாலப் படத்தையும், தற்கால படத்தையும் ஒத்துக்காட்டி, அவைகளிலுண்டான பெரிய மாறுதல்களையும் தேச எல்லைகள் நமது பெற்றோர் அல்லது பாட்டனர் காலத்தி லிருந்ததற்கும் அவை தற்காலமிருப்பதற்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் காட்டி ஒரு தலைமுறையிலுண்டான மாறுபாடுகள் இவ்வளவென்று எடுத்துக் காட்டவேண்டும்.

3. சாஸ்திர சம்பந்தமாக நோக்குவதில் பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனிக்கலாம் :—

(i) சீதோஷ்ண சக்கரங்கள் பலவற்றிலும் வசிக்கும் பிராணிகளைப் பற்றிய விவரங்கள் : உதாரணமாக ஐஸ்லாண்ட் 'தீவு' அதன் பூமி விசேஷணம், அங்கே பனிக்கட்டி யுறைந்திருப்பதும், அங்கே வசிக்கும் ஜனங்களின் ஜீவன வகை, அவ் விடத்திலுள்ள பிராணிகளின்பேர், குணம், மற்ற விவரங்கள் முதலியனவும் சொல்லவேண்டும். இப்படியே சீதோஷ்ணம் சமகுணமா யிருக்கும் தேசங்களில் விசேஷமாய் வசிக்கும் பிராணிகளும் அவைகளைப்பற்றிய விவரங்களும், உஷ்ண சக்கிரத்தில் விசேஷமாயுள்ள பிராணிகளின்பேர் முதலியனவும் மற்ற விவரங்களும், ஒவ்வொரு வகை தேசத்திலும் ஜனங்கள் வசிக்கும் மாதிரி முதலிய விவரங்களும் பிள்ளைகளுக்குத் தெரியும்படி செய்யவேண்டும்.

(ii) உஷ்ணம், சீதளம் இவைகளைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்து, எரிமலைகள், கொதிப்புகள், பூகம்பங்கள் முதலியனவைப்பற்றியும், மலைகள், கொடு முடிகள், ஆலாங்கட்டிக் குவியல்கள், பனிக்கட்டிகள் முதலியனவைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டு போகலாம்.

(iii) வெளிச்சம், இருட்டு என்பதைத் தொட்டுக்கொண்டு மத்தியரேகையி லிருந்து வடக்கேயாவது தெற்கேயாவது போகப்போக பகல் இரா இவற்றின் காலம் பருவகாலத்துக்குத் தக்கபடி மிக வித்தியாசப்பட்டு வரும் விதமும் அதன் காரணமும் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம்.

(iv) சமுத்திர யாத்திரை, திசைகாட்டும் கருவி ; நக்ஷத்திரங்களைப்பற்றி அந்தந்த தேசத்தில் விளங்கும் பழங்கதைகள், புராணங்கள் இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லலாம்.

இதில் சில முக்கியமான அம்சங்களை மட்டும் எடுத்துச் சொன்னேம். பூமிசாஸ்திரம் போதிக்கும்முறை இன்னமாதிரி யிருக்கவேண்டுமென்று ஒருவாறு காட்டுவதற்காகக் குறிப்பாய் மட்டும் சில அம்சங்களை யெடுத்துச் சொன்னேம். இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் போதனசிரியர் யுக்திக்கும் புத்திக்கும் தோன்றியபடி அவர் எடுத்துச்சொல்லி விளங்க வைக்கவேண்டி வரும். உதாரணமாக ஒரு தேசத்தில் முக்கியமான கைத்தொழில்கள் என்ன, அவை எங்கே ஸ்திரமாக

ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்னும் விஷயம் வரும்பொழுது அந்தக் கைத்தொழில்கள் குறித்த இடத்தில் ஏன் விசேஷமாக ஓங்கி வளர வேண்டும்; அது அங்கே செழித்தோங்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் சாதகங்கள் என்ன; அந்தச் சாதகங்கள் எப்படி மற்ற எல்லா விடங்களையும்விட அந்த விடத்தில் அதிகமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன முதலிய விவரங்களை ஒரு திறமையுள்ள வாத்தியார் தாமே யோசித்து அவருடைய புத்தியுக்திக்குத் தக்கபடி எடுத்துச் சொல்லுவார். பூமிசாஸ்திரம் போதிப்பதில் பிள்ளைகள் படமெழுதக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது முக்கியமென்று முதலிலே சொன்னோம். ஒவ்வொரு பாடமுமானபின், அந்தப் பாடத்தில் பிள்ளைகளறிந்த விஷயங்களையெல்லாம் குறிப்பிட்டு ஒரு படமெழுதச் சொல்லவேண்டும். ஒரு தேசத்தின் விளைபொருள்களைப் பற்றிப் படித்தானால் அத்தேசத்துப் படமொன்றெழுதி அதில் எங்கெங்கு விளைபொருள்கள் எவ்விடத்திலுண்டாகின்றன என்பதை அப்படத்தில் குறிப்பிட்டுக் காட்டச் சொல்லவேண்டும். இப்படியே ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு படமெழுதச் சொல்லவேண்டும். முதலில் பள்ளிக்கூட அறையிலிருந்து ஆரம்பித்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குழந்தைகளின் எண்ணமும் நோக்கமும் விசாலமாகும்படி செய்ய யத்தனித்த கோட்பாட்டைக் கடைசி வரையில் மனதில் வைத்து, பூமிசாஸ்திரம் போதிப்பதின் பயனாக பிள்ளைகளுக்கு தேசாபிமானமும் ஜனாபிமானமுமுண்டாகி அவர்களின் மனநோக்கு வரவர விசாலமாக உலகெங்கும் பரவத் தக்கதாகச் செய்ய வேண்டும்.

THE PLANETARY AND TERRESTRIAL WORLDS COMPARATIVELY CONSIDERED.

பூமண்டலத்தையும் கிரகங்களையும் அகில ப்ரபஞ்சத்தோடொப்பிட்டு நோக்கி ஆராய்வது.

பூமியின் மீது வசிப்பவர்களாகிய நமக்கு இப் பூகோளத்தைவிடப் பெரிதாகத் தோற்றுவதொன்றுமில்லை. இது மற்ற அண்டங்கள் யாவினும் பெரிதாகத் தோற்றுவதுமன்றி, புல் பூண்டு செடி கொடி மரங்களால் எங்கும் ஆடைபோல மூடப்பட்டுக் கண்ணுக்கு மிக்க அலங்காரமாயுமுள்ளது. ஆயினும் வானிலுள்ள யாதேனுமோர் கிரகத்தினின்று பார்ப்பவர்களுக்கு இஃது எங்கும் ஒரேதன்மையாக வேறுபாடின்றி ஒளிமயமாகத் தோற்றுவதன்றி அளவிலும் ஒரு பொட்டளமாகவே தோன்றும். இன்னம் அதிக தூரத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு இது முற்றிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலே மறைந்துபோகும். ஒரு காலத்தில் காலையில் சூரியோதயத்துக்கு முன் கீழ்த்திசையில் உதிப்பதாயும் இன்னொரு காலத்தில் மாலைப்போதில் நக்ஷத்திரங்களுக்கெல்லாம் முன்னே மேற்றிசையிற் றோன்றுவதாயுமுள்ள சுக்கிரனென்பதும் நக்ஷத்திரமென்று சொல்லப்படினும் இப்பூமிபோலவே ஓர் கிரகமேயாகும். இச்சுக்கிரனும் சூரியனைச்சுற்றி அவ்வளவு ஆச்சரியமாக ஓடித்திரிகின்ற மற்றக் கிரகங்களும், இயற்கையில் ஒளியில்லாதனவாய் சூரியனுடைய ஒளியை ஏற்றுப் பிரகாசிப்பவைகளாம். அவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் தரைகளும் கடல்களும் ஆகாயமும் அவ்வவற்றிற்குரியவாகவுள்ளன. அவற்றில் ஜீவராசிகள் வாழ்தற்கேற்ற ஆகாராதிகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதன்றி அவை நம்மையொத்த சேதனப் பொருள்களாலும் வசிக்கப்பெற்றுள்ளவென்றெண்ணுகிறார்கள். இவை யனைத்தும் நாம் வாழ்கின்ற இந்தப் பூமண்டல முள்படப் பரம காருணிய மூர்த்தியாகிய சர்வேசுவரனுடைய

அருட்கொடைகள் யாவையும் தன் வழியே நமக்குத் தருவதாகிய சூரியனைச்சார்ந்து அச்சூரிய கிரணங்களால் தாம் தமது ஒளியைப் பெற்று உயிர்களுக்கு இனிய வாசஸ்தானமாக விளங்குகின்றன.

சூரியன் நம் கண்ணுக்கு நாடோறும் ஆகாயத்திற் சுற்றிவருதல்போலத் தோற்றினும், உண்மையில் அசைவற நிலையாக நிற்பதேயாம். அது அசையாமல் அச்சுக்கட்டைபோல நடுவில் நிற்க, நாம் வாழும் இப்பூகோளமும் இன்னம் இதிலும் பெரியவைகளான மற்றக்கோளங்களும் அதைச்சுற்றி ஓடித்திரிகின்றன. சூரியன் பார்வைக்கு ஓர் கடியாரத்தின் முகம் போல அவ்வளவு சிறிதாகத் தோற்றினும் உண்மையில் அநேக உயர்ந்த பர்வதங்களையும் அகாதமாயகன்ற கடல்களையும் தன்னிடத்துப் பெற்ற இந்தப் பூமண்டலத்திலும் பல்லாயிரம் பங்கு பெரிது. அதனூடே அதன் மையத்தின் வழியே ஒருபுறத்து நின்று மறுபுறத்துக்குச் செல்லும் ஓர் இரேகையினளவு எட்டு லக்ஷம் மைலுக்குமேலே இருக்கும். அதைச் சுற்றி யோடும்படி ஓர் பந்தனம் அமைக்கப் படுமாயின் அது அநேக கோடிக் கணக்கான நீளமுடைத்தாகும். அதன் கனபரிமாணத்தை அளந்து நிர்ணயிப்பின் அத்தொகை நம்மறிவுக் கெட்டாததாவதன்றியும் வாக்கினாலும் உரைக்க முடியாது. இவ்வாறு பண்டிதர்கள் சொல்லும் விருத்தாந்தங்களைக் கேட்க நமக்குப் பெருவியப்புண்டாகாமற் போகுமா? இவற்றைக் கேட்கும்போது இவ்வளவு அவாங்மனோசரமாகி விரிந்துள்ள பெருநெருப்பை மூட்டி அவ்வக்னிச்சுவாலையை அநேக ஆயிரம் நூற்றாண்டுகளாக அணைந்துபோகாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கும்படி அமைத்திருக்கும் அந்த ஆதிகாரண மூர்த்தியின் சக்தி எவ்வளவானதோ என்று ஆச்சரியம் உண்டாகாமற்போமா? இன்னம் இவ்விஷயமாகச் சாஸ்திரங்கள் என்ன சொல்லுகின்றன வென்று சற்றே கவனிப்போமாக.

சூரியனும் அதைச் சுற்றியோடும் கிரகங்களுமாகக்கூடி அகில புவனமாகிய இம்மகா கம்பீரமான யந்திரத்தில் ஆராயின் மிகவும் சிறியதோர்பாகமே யன்றி வேறில்லை. ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரமும் பார்வைக்கு ஒரு மேன் மகளின் கைவிரல் மோதிரத்தில் துலங்கும் வயிரக் கல்லைவிட உருவிற் பெரிதாகத் தோன்றுவிடினும் அம்மா! உண்மையில் சூரியனைப் போலவே உருவிலும் ஒளியிலும் சிறந்த ஓர் பெரிய அண்டமாகும். அவ்வொளிப் பிழம்பாகிய கதிரவனைப் பார்க்கிலும் அது உருவிலேனும் ஒளியிலேனும் எவ்வளவாயினும் குறைந்ததன்று. ஆதலின், ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரமும் ஒவ்வொரு அண்டமட்டுமே யன்று; அநேக அண்டங்கள் தன்னைச்சூழ்ந்து செல்லத்தான் மத்தியில் அவற்றிற் காதாரமாய் நிற்கும் அண்டமண்டலமாகும். ஆயினும், அளவுக்கடங்காத நெடுந்தூரத்தில் நிற்றலால் அவை யொன்றும் நம் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதேயில்லை. நக்ஷத்திரங்கள் இவ்வளவு சிறியவைகளாய் கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாத புள்ளிகள்போலத் தோற்றுதற்குக் காரணம் அவற்றின் எண்ணுதற்கரிய அளவைக் கடந்த நெடுந்தூரமே யன்றி வேறல்ல. வெடி மருந் திட்டுக்கெடித்த பெருவெடிப் பீரங்கியினின்றும் வெளிப்படும் ஓர் குண்டு தன் வேகத்தில் எவ்வளவும் குறையாமல் ஒரே நிலையாகச் செல்லுமாயின் நமக்கு மிகச் சமீபமான நக்ஷத்திரத்தைப்போ யெட்டுதற்கு ஏழு லக்ஷம் வருஷம் வேண்டிவரும் ஆதலின் அந்நக்ஷத்திரங்களின் தூரம் எவ்வளவு அவாங்மனோசரமானதோ நீங்களே அறிந்துக்கொள்ளலாம். இத்தனை விரிவாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் தன்மையை ஆலோசிக்கும்போது எனது எண்ணுதற்கரிய சிறுமை வெளிப்படுதலன்றி இப்பூவுலகிலுள்ள மற்றப் பொருள்களின் அற்பமும் சிறுமையும் கூட விளங்கும். ஆகாயத்திலுள்ள அற்புதமாகிய பொருள்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இப்பூமியும் அதில் உள்ள உன

னதமான பொருள்களும் எவ்வளவு? இப்பிரபஞ்ச கோடிகளையுள்ளடக்கிய பிரமாண்டத்தை விளக்கிக்காட்டும் ஓர் படத்தில் கண்ணுக்குத் தோன்றியும் தோன்றுமலுமிருக்கும் ஒரு புள்ளியென்றன்றோ அதைச் சொல்லவேண்டும். பொருள்களை நிதானித்தறியவல்ல ஓர் பண்டிதர் சொல்லுகிறபடி இவ்வுலகங்களுக்கெல்லாம் ஒளிதந்துவிளக்கும் சூரியனை முற்றிலும் அணைத்தவித்து அதைச்சுற்றியோடுகின்ற கிரக சமூகத்தையும் நிச்சேதமாக நாசம் செய்யினும் கடற்கரையில் உள்ள மணலில் ஒரு மணி மணலை எடுத்து ஒளிப்பின் எவ்வாறு அது நீங்கிய தன்மை ஒருவர்க்கும் புலப்படாதோ அதுபோலவே இவ்வுலகங்கள் முழுதும் ஒருங்கே பார்க்கவல்ல ஒருவர் கண்ணுக்கு அவைபோன தன்மையே புலப்படமாட்டாது. அவற்றின் உருவமும் அவை அடைத்துக்கொண்டிருப்பதான ஸ்தல பரிமாணமும் அகில ப்ரபஞ்சத்தோ டொப்பிட்டு நோக்குகையில் எவ்வளவோ மகா சொற்பமாதலின் அவை அழிந்துபோனதினால் அகிலகாரணராகிய கடவுளின் அளவற்ற சிருஷ்டிப் பொருள்களில் ஒன்று குறைந்துபோயிற்றென்னும் தன்மையே தோன்றமாட்டாது. இவ்வாறு நாம் வாழு மிப்பூமண்டலமொன்றேயன்று, இந்த சூரியமண்டல முழுதுமே இவ்வளவு சிறிதாயின் ஒரு ராஜ்யத்தையாவது தேசத்தையாவது எவ்வளவென்று சொல்லுவது. சிற்சில சிறிய பிரபுக்களின் ஆட்சியையாவது, செல்வ வந்தரென்று வெகுவாகக் கொண்டாடப்பட்டவர்களின் ஸ்திதியையாவது என்னென்று சொல்லுவது? அவற்றை என்னுடைய அற்ப சொத்தோடு சாதிர்சியப் படுத்தின் அவை எவ்வளவோ அளவிற் பெரியவையென்றே, சொல்லவேண்டும். அப்படிக்கன்றி இந்த அகில பிரபஞ்சத்தோடுவைத்து அளந்தால் அவை எத்துணைச் சிறியவை! எவ்வளவு அற்பமானவை! அவை எவ்வளவு பகட்டுப் பகட்டினும் சுத்த சூன்பத்துக் கொப்பாகவே சுருங்கிவிடும். ஆக்ஷேபணையில்லை.

SELECTIONS.

1. ON THE SUPERIORITY OF RICHES.

செல்வத்தினுயர்ச்சி.

1. குணமிருந்தாலும் குலமிருந்தாலும் கொழுந் தமிழின்
மணமிருந்தாலும் மதியிருந்தாலும் வழுத்திடு*வங்
கணமிருந்தாலு மொருகாசும் பெறுது; சிங்கார அரைப்
பணமிருந்தாலவர்க் கெல்லாருமஞ்சலிபண்ணுவரே.

2. சத்துவம் புத்திவித்தை சதுர்விதார்த்தங்களான
இத்தனை விதமுஞ் செல்வமில்லையேல் இல்லையாகும்;
சத்துவம் புத்திவித்தை சதுர்விதார்த்தங்களான
இத்தனை விதமும் செல்வம் எய்திடில் எய்து மன்றே.

---

*வங்கணம்=உற்றநேசம், சிநேகம்.

3. கதிரவன் இலையேற் கண்ணிற் காண்பன மறையுமாபோல்
நிதிய மொன்றிலையேல்யார்க்கும் நீதிமாஞானபோதம்
துதிபெறுகீர்த்தி ஆண்மை சூழ்ச்சி மந்திரம் விசாரம்
சதிரபிமானமெல்லாம் தன்னிலே மறைந்து போமால்.

4. சொற்றருகலையெலாம் தொடர்ந்து பற்பகல்
கற்றவராயினும் கழி நிரப்பினால்
அற்றவர் ஆவரேல் ஆக்கம் வேண்டியே
பற்றலர் தம்மையும் பணிந்து நிற்பரால்.

5. நூலுறுகல்வியை நுனித்து நாடியே
வாலறிவெய்திய வரத்தினோர்களும்
மேலுறு திருவொடுமேவுறார் எனில்
ஞாலமங்கவர்தமை நகையுள்வைக்குமால்.

6. கல்லானே ஆனாலும் கைப்பொருளொன்றுண்டாயின்
எல்லாரும் சென்றங் கெதிர் கொள்வர் இல்லானை
இல்லாளும் வேண்டாள் மற்றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்
செல்லாதவன் வாயிற்சொல்

7. இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு.

8. பொருளென்னும் பொய்யாவிளக்கம் இருளறுக்கும்
எண்ணியதேயத்துச் சென்று.

9. செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற்கூரியதில்.

10. நிந்தையோர் சிறிதென்னினும் நேர்ந்தது,
கந்தை யூடதைக் காணுறக் காட்டுமால்
அந்தமான அணிமணியாடைதான்
வந்தவாமிழி வியாவுமறைக்குமே.

THE STORY OF VARAGUNA PANDYA. THE TRADITIONAL SANCTITY OF MADHIARJUNAM.*

வரகுணபாண்டியர் சரித்திரம். மத்தியார்ச்சுன* மான்மியம்.

பத்தியாவது ஈசனிடத்துத் தியான பூசனுதிகளாலே இடையறுதே செலுத்தும் அன்பாம். அவ்வன்பானது தாய் தன் சிசுவினிடத்து வைத்த நேயத்தையும் கற்புடை மகளிர் தமது உயிர்த்துணைவரிடத்து வைத்த காதலையும் ஈன்ற தாய்ப் பசு தன் இளங்கன்றினிடத்து வைத்த ஆவலையும் ஒக்குமென்பர். இவ்வன்பைச் செலுத்துமிடத்து, உள்ளமுருகிக் கரைந்தோட நம்பரமபிதாவாகிய கடவுள் நமக்குப் புரிந்தருளியிருக்கும் எண்ணிறந்த நன்றிகளையுணர்ந்து, அவரது ஆணைக்குட்பட்டு, அவரை உகப்பித்து அவரது அருளைப்பெறுமாறு செலுத்தல்வேண்டும். என்னை! அனுதியாக ஆணவ மலத்தழுந்தி அசேதனம்போலச் செயலற்று இருளில் மூழ்கி எதற்கும் பயனின்றிக் கிடந்த நம்மை எடுத்துத் தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்தருளிச் சிற்றறிவுறுத்தி இருவினைப் பயன்களை யுண்பித்து இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் எய்திய காலத்து அருட்குருவாகத் தோன்றி ஆன்மஸ்வரூபத்தையுணர்த்திப் பாசமுத்தியும் சிவத்வாபி வியக்தியுமுண்டு பண்ணித் தனக்குச் சமனுகச் செய்யும் இப்பேருதவியை உள்ளபடி உணர்பவர்களுக்கு இவ்வன்பு எங்ஙனம் வாராமற் போகும்? ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ஒவ்வொரு பாஷையிலும் ஒவ்வொரு கோடியாக உரைப்பதும் இதுவேயாகும். தேவாரம், திருவாசகம், சிவானந்தலகரி முதலிய திருவருட்பாக்கள் முழுதும் இவ்வன்பையே சிரப்பிக்கும். ஆசாரிய சுவாமிகள் இவ்வன்பின் தன்மையை யெவ்வாறு எடுத்து விளக்குகின்றனர் பாருங்கள்.

"அங்கோலந்தனை வித்தம் அயக்காந்தந்தனை யூசியரிய கற்பின்
மங்காதமடவாறன் மணமகனைக்கொடிமரத்தை வழிக்கொளாறு
தங்காதுமறிகடலைச் சார்ந்திடல்போற் பசுபதியின் சரணமென்னும்
பங்கேருகமென்மலரை மனஞ்சார்தல் பத்தியெனப்பகரலாமே.''

அதாவது, அழிஞ்சிவித்தானது மரத்தையும், அயக்காந்தம் ஊசியையும், கற்பின் வழுவாத உத்தம மாது தனது கணவனையும், கொடியானது மரத்தையும், நதியானது கடலையும் எவ்வாறு இயற்கையிலேயே அடைகின்றனவோ, அவ்வாறே நம்மனமும் பசுபதியின் தாமரைபோன்ற பாதங்களிற் சென்றடைந்து தங்கியிருத்தலே பக்தியென்று கூறப்படும் என்று அப்பக்தியின் இயலைக் கூறியிருக்கின்றனர். இப்பக்திக்குச் சான்றுக இவ்வுலகின் கண்ணே எண்ணிறந்த பெரியோர்கள் தோன்றி யிருக்கின்றனர். அப்பக்திமான்களிற் சிறந்தோராகிய வரகுணபாண்டியரென்னும் பாண்டி நாட்டரசருடைய விருத்தாந்தத்தை பண்டித சிரேஷ்டராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சாமிநாதய்யர் அவர்களது மத்தியார்ச்சுனமான்மியத்தில் நின்றும் எடுத்து அடியில் வரைகிறோம்.

பாண்டிநாட்டிலே, மதுராபுரியிலே, வைதிகநெறியும் சைவநெறியுந் தழைத்தோங்க அரசியற்றிய வரகுணபாண்டியர், ஒரு நாள் காட்டிற்சென்று, வேட்டையாடி விரைந்து திரும்பி வருகையில் சூரியாஸ்தமய மாயிற்று. அப்போது, வழியிலயர்ந்து கிடந்த ஒரு பிராமணன் அவனேறிய குதிரையினுல் மிதிக்கப்பட்டு இறந்தான். இராஜா, அதனை யறியாது தமது நகரத்தை யடைந்தார். பிரமகத்தி அவரைப்பற்றி மிகவருத்தியது. அதனுல் அவர் மனநொந்து, பல தானதமருங்களைச் செய்து வந்தார். ஒன்றினுலும் அது தீராமையால், பின்பு தமது குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு வருநாளில், ஒரு நாள் சிவபெருமானுடைய திருவ

* Otherwise called Tiruvidamaruthur. (திருவிடைமருதூர்)

ருளினாலே, "வரகுணா! இன்னும் சிலநாளில், நீ மத்தியார்ச்சுனமடைவை; அப்பொழுது இது தீரும். நீ கவலைப்படவேண்டாம்" என்று ஆகாசத்தில் ஓரசரீரி யுண்டாயிற்று. இராஜா அது கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர். சில நாளைக்குப்பின், சோழராஜன் யுத்தஞ்செய்தற்குவர, அரசர் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து, அவனைத் துரத்திக்கொண்டே வந்து, இந்த மத்தியார்ச்சுன ஸ்தலத்தை யடைந்தார். அடைந்த தினம் குருபுஷ்யமாதலால், நிரம்ப மகிழ்வுற்று, விதிப்படி புஷ்யதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, அளவிறந்த தானங்களை அந்தணர்க்களித்து, பின்பு காருண்யாமிர்தத்திலும் ஸ்நானம்பண்ணி திருக்கோயிலுக்குள்ளே செல்லுகையில் அப்பிரமகத்தி நடு நடுங்கி வெளியே நின்றுவிட்டது. அரசர் மகிழ்ந்து, விதிப்படி சுவாமியையும் அம்பிகையையுந் தரிசித்து இந்த ஸ்தலத்திலே, என்றும் வசித்தல் வேண்டுமென்னும் குறிப்புடையவராய், சிவபெருமான் கட்டளைப்படி மேலைவாயில்வழியே சென்று, திருவீதியில் ஒருபக்கத்தில் ஒரு மாளிகை கட்டுவித்து, காலந்தோறும் சென்று, சுவாமி தரிசனத்தோடு நூறு அசுவமேதப் பிரதக்ஷணமும் செய்துகொண்டு அம்மாளிகையிற்றங்கி அரசியற்றுவாராய், பின்பு மேலைக் கோபுரத்தைத் தம் பெயராற் கட்டுவித்து, திருக்கோயிலுக்கு வடக்கே சோமசந்தரக் கடவுளுக்கு ஓராலயம் இயற்றுவித்து, இன்னம் பலபல பணிகளியற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் ஒருதினஞ் சென்று நமஸ்காரம் செய்யும்பொழுது, மருதவாணர், "வரகுணா! கைலையங்கிரியின் கொடுமுடியை யொப்ப ஒருமதில் கட்டுவித்து அதை வலஞ்செய்தி; அதைச்செய்யு மொரு பிரதக்ஷிணம், ஆயிரம் பிரதக்ஷிணத்திற் கொப்பாம்: நமக்கு மிகவுவப்பாம்" என்றருளக்கேட்டு, அரசர் அவ்வாறே புரிவித்து வலம் வருவாராயினர்.

பின்னொரு நாள், கொடிய கள்வனொருவனைச் சிரச்சேதஞ்செய்தற்பொருட்டுக் காவற்காரர்கள் இறுகக்கட்டிக்கொண்டு செல்லுகையில், அவன் நெற்றியில் திருநீறு விளங்குவதைக்கண்டு கட்டவிழ்த்து விடுவித்து, அவனுக்கு வேண்டும் பொருளளித்து நயமொழி புகன்று விடுத்தனர்.

பின்னொரு நாள் இரவிலே நரிகள் ஊளையிடுதலைக்கேட்டு இவைகள் ஆலவாயானை யழைக்கின்றனவென்று மனமுருகிப் பிடித்து வருவித்து, நல்ல வஸ்திரங்களாலவற்றைப் போர்த்து விடுத்தனர்.

பின்னொரு நாள், ஒரு தடாகத்தில் தவளைகள் சத்தித்தலைக்கேட்டு, இவைகள் "ஹர ஹர" என்று சத்திக்கின்றன என்று கருதி, இரத்தினங்களையும் சுவர்ணங்களையும் அத்தடாகத்தில் வாரியிறைத்தனர்.

பின்னொருநாள் திருமஞ்சன தைலத்திற்காக உலர்த்திய எள்ளைக் கோயில் வேலைக்காரனொருவனெடுத் துண்பதைக்கண்டு, "நீ இதை உண்ணலாமோ" என்றனர். அவன் எள்ளுண்ட கடனைத் தீர்க்கவேண்டும் என்னும் பழமொழிப்படி மருதவாணர்க்கு மறுபிறப்பிலும் அடிமையாய் வருதற்பொருட்டு உண்கின்றேன்" என்ன, அப்படியாயின் எனக்கும் இதிற்சிறிது கொடு" என்று சொல்லி அவன் எச்சிலெள்ளை வாங்கியுண்டனர்.

பின்னொருநாள் தலையோடொன்று இந்த க்ஷேத்திரவெல்லையிற் கிடத்தலைக்கண்டு, மனமுருகி, அதைத் தமது மலர்க்கரத்தாலெடுத்து, கண்ணீர் வெள்ளத்தாலாட்டி "உம்மைப்போலத் தமியேனும் இந்த ஸ்தலத்தெல்லையில் எந்தலை கிடக்கப்பெறுவேனோ என்று மனமுருகினர்.

பின்னொருநாள் திருக்கோயிலின் முன்னே நாய் மலங்கிடத்தலைக்கண்டு, இதை யெடுப்பவருக்கு "என் தேசத்திற் காற்பங்கு 'கொடுப்பேன்" என்று எண்ணி முதற்பிரதக்ஷிணமும் அது எடுக்கப்படாமையால் அரைப்பங்கு கொடுப்பேன்" என்று இரண்டாம் பிரதக்ஷிணமும், "முக்காற்பங்கு கொடுப்பேன்" என்று மூன்றும்பிரதக்ஷிணமும், "முழுமையும் கொடுப்பேன்" என்று நாலாம் பிரதக்ஷிணமுஞ் செய்தார். அதுவோ எடுக்கப்படவில்லை. அதுகண்ட அரசர் "என் தேசம் எனக்கேயுரியது

என்று சொல்லி அதைத் தமது திருக்கரத்தினால் எடுத்துப் புறத்தே எறிந்தார். பின்னொருநாள் திருவீதிப்பிரதக்ஷிணம் செய்யும்பொழுது பழுத்த வேப்பமரங்கள் வெயிலில் நிற்றலைக்கண்டு, "அந்தோ ! சிவலிங்கத்தையொத்த திருவுருப்பலவற்றைத் தாங்கி இவைகள் வெதும்புகின்றனவே" என்று இரங்கி, அம்மரங்களுக்கெல்லாம் மேற்கட்டி கட்டுவித்தனர்.

பின்னொருநாள் தாம் விவாகம் செய்துகொண்ட சோழராஜன் புத்திரியை இரவில் அந்தப்புரத்திற் கண்டு, "இவள் எம்பெருமானுக்கே யுரியள்" என்று நினைந்து, உடனே ஒருவரும் அறியாவண்ணம் அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தை யடைந்து திருமுன் நின்று, "மருதவாணா! இப்பெண்மணியை யங்கீகரித்தருள்க" என்று பிரார்த்தித்து, கதவைத்தட்டி அழைக்க; சிவபெருமான் கதவைத்திறந்து, "வரகுணா! வருதி" என்றழைத்தார். அப்போது பாண்டியர் "ஸ்வாமி, இப்பெண்மணியை யங்கீகரித்தருள்க" என்று பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான் வலக்கைமாத்திரம் வெளியே தெரிய அப்பெண்மணியை உட்கொண்டருளினார். அரசர் அதுகண்டு, "இந்தக்கையை மாத்திரம் எளியேனால் தீண்டப்பட்டதென்றோ நீக்கியருளினீர்," என்று மனந்தளர, சிவபிரான் "உன்னன்மை உலகத்தார் அறியும்படி இக்கையை நாளை அங்கீகரிப்போம்" என்று கட்டளையிடுதலும், அரசர் மகிழ்ந்து வெளியேவந்தார். திறக்கப்பட்ட கதவுகள் முன்போலவே மூடப்பட்டிருந்தன. அரசரையும் தேவியையும் மனையிலுள்ளோர் தேடிப் பின்பு அரசரைமட்டுங்கண்டு, "தேவியார் எங்கே?" என்ன, அவர் "மகாலிங்க மூர்த்தியினிடத்தில் இருக்கிறார்" என்றார். அவர்கள் ஆச்சரியமுற்று, பூசிப்பவர்களோடு உள்ளேபுகுந்து, மகாலிங்கப்பெருமான் முடிமீது கைவிளங்குதலைக் கண்டார்கள். சிவபிரான் உடனே அக்கையை உள்ளே வாங்கியருளினர். அதுகண்ட அரசர்மகிழ்ச்சியடைய மற்றவர்கள் அச்சமும் அதிசயமும் அடைந்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள்.

இவ்வாறு பல நாள் இந்நகரில் வசித்துக்கொண்டிருந்து, மருதவாணர் கட்டளையின்படி தமது மதுராபுரியை யடைந்து, சோமசுந்தர மூர்த்தி சிவலோகங்காட்டி யருளத் தரிசித்து பலநாள் அரசாட்சிசெய்து சிவபதமடைந்தார்.

VALMIKI'S RAMAYANA.

வால்மீக ராமாயணம்.*

"இராமர் - என்றால் பாவம் போம், சீதை- என்றால் துக்கம் போம். இராமாயண கதை இன்பம், அதைக் கேட்டிடில் அகன்றிடும் துன்பம்" என்பனவற்றை யறியாதவரெவர்? "ஸிர்ஜித்யபுரீம் லங்காம்" என்று தொடங்குகிற சுலோகத்தின் முதலக்ஷரத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஒருவன் இராஜ தண்டனையினின்று நீங்குவான். அவனை வருத்துகிற குஷ்ட முதலிய தீராத நோய்கள் பஞ்சாய்ப் பறக்கும் என்று அறிவிற்சிறந்த பெரியோர்கள் கூறுவதால், இராமாயணத்திலுள்ள வேத ஸ்வரூபமான வசனங்களை பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்பவன் அடையும் பலன்களுக்கு மளவுண்டோ?

"ராமநாமமே யாநந்தம், அதை யுண்டபேர்க்கு பிர்மாநந்தம்" வேதங்களாலே அறியத்தக்க பரம புருஷரானவர், தசரதர் புதல்வராய்ப் பிறந்தபொழுது, சாக்ஷாத் வேதமானது இராமாயணமென்ற உருவெடுத்து வால்மீகியினிடமிருந் துண்டாயிற்று. எவன் வால்மீகியின் முகத்தாமரையினின்று பெருகும் இராமாயணமென்ற இனிய தேனைக் காதுகளாகிய கலங்களிலே முகந்து பிரதிதினம் அன்புடன் பருகுகிறானோ அந்தப் புருஷன் நரை, திரை, மூப்பு, ஆபத்து, மரணம் முதலியவற்றால் துன்பமிகுந்துள்ள சம்சார சாகரத்தினின்று நீங்கி நித்தியமான மோக்ஷபதவியை அடைவானன்றோ?

தவிர, இராமாயணம் வேதத்தைப் போலவே அநேக விசேஷக் கருத்துகளை யடக்கிக்கொண் டிருக்கிறபடியாலன்றோ, அதை பாராயணத்திற்கு யோக்கியமானதென்று கொண்டாடி பக்தி சிரத்தையுடன் பாராயணம் செய்வதும்; அதிலுள்ள பரிசுத்தத்தை

*Translation by Pandit S. M. Natesa Sastrigal — to be had of Messrs. V. Kalyanarama Iyer & Co., Madras.

யும், சத்தியத்தையும், மகிமையையும் உத்தேசித்தன்றோ, சுபகாரியா காரியங்களை யறிய அதை வேதவாக்கியமாக வெண்ணி அநிலநேகர் கயிறு போட்டுப் பார்த்து அவ்வாறு நடந்துவருவதும்? மந்திரங்களி லெல்லாம் சிரேஷ்டமான காயத்திரி மந்திரம் இதில் ஆயிரம் சுலோகங்களுக்கு முன் ஒவ்வோர் எழுத்தாய் 24 ஆயிரம் கிரந்தங்களுக்கு முன்னும் 24 எழுத்துக்களாய் வந்து அமையப்பெற்று, சப்தகாண்டங்களும் காயத்திரியின் ஸப்த வியாகிருதிகளைக் குறித்து கூறுகிறபடியால், மேற்பார்வைக்கு காயத்திரி மந்திரம் சூரியனைக்குறித்த ஸ்தோத்திரம்போன்று, ஆழ்ந்து பார்க்குங்கால் பிர்மஸ்வரூபத்தியானமாக விளங்குவதுபோலவே, இராமாயணமும் மேற்பார்வைக்கு சூரியகுல வேந்தராகிய இராமர் சரித்திரம்போன்று, ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் பிர்மஸ்வரூபத்தை பிரதிபாதிக்கிற அற்புத நூலாய், அநேக நுட்பமான வேதக் கருத்துகளை யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற சிறந்த வைதீக கிரந்தமாயுமிருக்கிறது.

2. அன்றியும், தசரதர் வசிஷ்டர் கட்டளையை மீறக்கூடாதென்று உடனே தன்னருமைச் சிறுமக்களை விஸ்வாமித்திரருடன் செல்லச் சம்மதித்து அனுப்பியதால் ஆசாரிய பக்தி விசேஷத்தையும், கைகேயியாகிய சிற்றன்னை தம்மைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படியாக தசரதரிடத்தில் வரம்பெற்றதை பாராட்டாமல், "தந்தையும் தாயும் நீரே தலைநின்றேன் பணிமின்" என்று இராமர் கூறிப் பணிந்து கானகஞ்செல்ல உடன்பட்டதால், மாதுரு பக்தி விசேஷத்தையும்; "இராமன் காட்டுக்குப் போகவேண்டும் அவனுக்குப் பிரதியாக பரதன் இளவரசாகவேண்டும்" என்று கைகேயி கேட்டவரத்தை சத்தியத்தால் கட்டுண்ட தசரதர் மறுக்க வழியின்றி யளித்ததால் சத்தியத்தின் மேன்மையையும்; இராமர் தந்தையின் வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டிக் காட்டுக்குச் சென்றதனால், பிதிருபக்தி விசேஷத்தையும்; இராமர் வனமேகச் செலவு பெற்றதை யறிந்த சீதாபிராட்டியார் உடனே யுண்டான ஞானத்தால் "பர்த்ராகமோக்ஷகாகார்யா" என்றதை யுணர்ந்து உலகப் பற்றை யுதறி முற்றுந்துறந்த துறவியைப் போல், தாமும் கூடவருவதாகச் சொல்ல,

இராமர்:—"பஞ்சின்மென் தளிரடிப்பவாய், கல்லினும் முள்ளினும் நின் சேவடி நடவாதே, அருக்கனும் எரியுமே" என,

அருந்ததியனையாள்:—"நின்பிரிவினும் சுடுமோ?" என,

தாசரதி:—"நீ எல்லையற்ற துன்பம் தருவாய்" என, சீதாப்பிராட்டியார் தன்னகத்திலுள்ள கோபத்தை முகத்தில்காட்டி இராமரை நோக்கினளென்பதால் பதிவிரதா தரும விசேஷத்தையும், இராமர் கொடுத்த பாதுகையை சிரமேற்கொண்டு சிங்காசனத்தின் மீது வைத்து, அதை இராமராகவே மதித்துப் பூஜித்து, தம்பி சத்துருக்கனனால் இராஜ்ஜிய காரியத்தை நடப்பித்து தாம் கொண்ட தவவேடத்துடன் நந்திகிராமத்திலிருந்து, சந்திரன் வரவை எதிர்பார்க்கும் சகோர பக்ஷியைப் போல் இராமர் வரவை எதிர்பார்த்து நாளெண்ணிக் கொண்டிருந்த சகோதர வாஞ்சையால்,

"எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந்தார்க ளெல்லாம்
ஒத்தார் பரதன் பெரிதுத்தமனாத லுண்டோ?"

என்று கூறத்தகுந்த விதமாய்ச் சிறந்த பரதருக்குள்ள பிராதிரு பக்தியையும்;

"புறவொன்றின் பொருட்டால் யாக்கை புண்ணுற வறிந்த புத்தேள்
அறவனு மின்னையைய நிகர்க்கில லப்பானின்ற
பிறவினி யுரைப்பதென்னே பேரருளா ரென்பார்
கறவையுங் கன்றும் போல்வார் தமக்கிடர்காண்பாராயின்"

என்ற செய்யுளின் கருத்துப்படி வரையப்பட்ட வாக்கியங்களால் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் காக்கவேண்டு மென்ற ஜீவகாருண்ணியத்தையும்;

இலக்ஷ்மணர், "ஜ்யேஷ்டப்ராதாபிதரு ஸம" என்றபடி ஒரு சமயத்தில் சீதாபிராட்டியாரின் திருவடியைத் தவிர அவர் திருமேனியின் வேறு ஒரு பாகத்தையும் யான் பார்த்ததில்லை யென்று சொன்னதினால், சகோதரர் மனைவியை பாவிக்க வேண்டிய முறைமையையும் ;

சகோதர வாஞ்சைக்கும் ஒற்றுமைக்கும் காரணமாகத் தற்காலத்திலும் இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு இராம லக்ஷ்மண ரென்று பெயரிடுவதாலும், அவைகளுக்கு இவர்களையே உபமானமாகக் கூறுவதாலும், சகோதர அன்புக்கும், ஒற்றுமைக்குமுள்ள வல்லமையையும் ;

அநுமார் சுக்கிரீவனிடத்தில் காட்டிய அற்புத விசுவாசமும், அசோகவனத்தில் பிராட்டியாரிடம் அவர் பேசிய வினயமும், விபீஷண சரணாகதி சமயத்தில் இவர் மிக்க ஆராய்ச்சியுடன் சொன்ன ஆலோசனையும், நிஷ்காமமாய் இவர் செய்த இராம கைங்கரியங்களும், இராமரிடத்தில் இவர் இடையறாது வைத்த பக்தியினாலே ஸ்ரீராமாயண படனம் நடக்குமிடமெல்லால் இவர் வந்திருந்து இராமநாம அமிர்தத்தை பானம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறாரென்று இவர் பக்தி விசேஷத்தைக் கொண்டாடுவதால், தூத லக்ஷணத்தையும், பக்தியின் பெருமையையும் ;

இராமர், ஒருகால் வனம்போகச் சம்மதிப்பாரோ மாட்டாரோ என்று கைகேயி சந்தேகித்ததை அவள் முகக்குறிப்பாலறிந்து, அவளைப்பார்த்துத் தாயே! பொருளாசையால் இவ்வுலகில் வசிக்க ஆசைகொண்ட மானிடனாக நீர் என்னைக் கருதவேண்டாம், கருமத்தைத் தருமத்தின் பொருட்டே கைப்பற்றி நடத்திவரு முனிபுங்கவர்களுக்கு ஒப்பான மானிடனாக நீர் என்னை எண்ணவேண்டும்" என்று சொல்லியதிலுள்ள பெருந்தன்மையையும் ;

விஸ்வாமித்திரர் ஆயிரம் வருஷம் தவமியற்றி ரிஷிப்பட்டத்தையும், மறுபடி ஆயிரம் வருஷம் தவத்தையே மேற்கொண்டு மகாரிஷிப் பட்டத்தையும், மறுபடியும் சளையாமல் ஆயிரம் வருஷம் தவமியற்றி பிரம்மரிஷிப் பட்டத்தையும் அடைந்ததினால், "முயற்சியுடையோர் இகழ்ச்சியடையார்," "வருந்தியழைத்தால் வாராததொன்று மில்லை," என்னும் சிறந்த நீதியையும் ;

பல வருஷகாலம் கடுந்தவம்புரிந்த கும்பகர்ணன், தன்முன் பிரத்யக்ஷமான பிர்மாவை நித்தியத்துவத்தைக் கேட்க உத்தேசித்திருந்ததை தேவர்களறிந்து சரஸ்வதியைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அக்கொடியவன் நாவில்நின்று நித்தியத்துவம் என்பதை நித்திரை என்பதாகச் சொல்லும்படி செய்ய அப்படியே அவன் தூக்க வெறியுள்ளவனானான். ஆதலின், பிர்மாவைக்குறித்துத் தவஞ்செய்யுஞ் சாமர்த்தியமிருந்தாலும் தீக்குணமிருந்தால் பிரயோஜனப்படாதென்ற நீதியையும், இராம லக்ஷ்மணர்கள் விஸ்வாமித்திரருட னிருக்கும் பொழுது அவர் இவர்களை தினப்படி திரிகாலங்களிலும் காலக்கடனைச் செய்யும்படியாகத் தூண்ட அவர்களப்படியே கிரமமாகச் செய்து கொண்டு வந்ததனால் படித்தவர்கள் ஒருவரும் தங்கள் வர்ணாசிரமத்திற்கு ஏற்பட்ட பல கடன்களைச் செய்யத் தவறக்கூடா தென்கிற உத்தம தர்மத்தையும் ;

இப்படியே வர்ணாசிரம தருமம், மாதர் ஆடவர் தர்மம், பெரியோர்களிடத்தில் மரியாதை, விருந்தோம்பல், செய்ந்நன்றியறிதல், செங்கோன்முறை, இராஜதந்திரங்கள், "ஆலம் வீழ்போலும் அமைச்சன்" என்றபடி மந்திரிகளின் இலக்ஷணம், அன்பு, தயை, நடுவு நிலைமை, நன்மை தீமைகளின் பயன் முதலிய மேலான நீதிகளையும் கற்பிக்கிற சிறந்த லௌகிக நூலாயுமிருக்கிறதென்பதை யார்தான் மறுக்கக்கூடும்?

3. இராமாயணமோ ஐந்தாம் வேதமாகக் கொண்டாடப்படுகிற பாரதமென்ற இதிகாசத்திற்கு முற்பட்டது. "வனத்திற்கு வால்மீகி"

என்றபடி இன்னூலை இயற்றிய வால்மீகி மகாரிஷி சுபாவத்தை சுபாவமாகவே வர்ணிப்பதில் இவருக்கு மேலானவர்கள் எவருமிருந்ததில்லை யென்ற வண்ணமாகத், தமிழ் நாட்டாரால் கவிச்சக்கிரவர்த்தி என்று கொண்டாடப்பட்ட கம்பர்தாமே

"வாங்கரும் பாத நான்கும் வகுத்தவான்மீகி யென்பா
தீங்கவி செவிகளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான் [ன்
ஆங்கவன் புகழ்ந்த நாட்டையன்பெனும் நறவமாந்தி
மூங்கையான் பேசலுற்றானென்ன யான் மொழியலுற்
றேன்"

என்று புகழ்ந்திருக்கிறார்.

தசரதர் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்த விவரமும், கங்காநதி உற்பத்தி பிரபாவமும், விஸ்வாமித்திரர் தபசின் வரலாறுகளும், இராமர் வில்லை முறித்துச் சீதையை மணம்புரிந்த கட்டமும், பரசுராமரிடம் சம்வாதஞ் செய்து வில்லைப்பெற்ற சந்தர்ப்பமும், வெகு கம்பீரமாயும் மனோகரமாயும், சாதுரியமாயும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

4. இதில் இன்னபாகம் அல்லது இன்ன காண்டம் அல்லது இன்ன சுலோகம்தான் அதிக கம்பீரமாகவும், அழகாகவும், ருசிகரமாயுமிருக்கிற தென்று குறித்துக் கூறுவது, "வெல்லப் பிள்ளையாருக்கு இன்னபக்கம்தான் தித்திப்பு" என்று சொல்வதை யொக்குமே யன்றி பற்றப்படி யன்று. எப்படியென்றால்.—

"நன்மையும் செல்வமும் நாளுநல்குமே
தின்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே
சென்மமு மரணமுமின்றித் தீருமே
இம்மையே 'ராம' என்றிரண்டெழுத்தினால்."

5. இப்பூதலத்தின் கண்ணுள்ள பண்டித பாமரருக்கு கற்பனைக் களஞ்சியமாய் நவரசம் நிறைந்ததாய், சொல்லினிமை, பொருளினிமையுள்ளதாய், கேட்போருக்குத் தெவிட்டாத் தேன்போன்றதாய், ஷண்மதஸ்தர்களும் எத்திப் போற்றத்தக்கதாய், பிற மதஸ்தர்களும் கொண்டாடுதெற்குரியதாய், வேதப்பொருள் நினைந்து வேதத்திற்குச் சமமானதென்று சகலராலும் பெருமை பாராட்டப் படுவதாய், உலகவியல்புகளை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் மிகத்தெளிவாக் எடுத்துக் காட்டுவதாய், மானிடருக்கு இன்றியமையாத சிறந்த கருத்துகளை யுடையதாய், கம்பீரமும் மனோகரமுமான நடையி லெழுதப்பட்டு, நம் முன்னோர்களின் நாகரிகச் சிறப்புக்கு பெரிய திருஷ்டாந்தமாய், ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் விளங்கும் வால்மீகி மகாரிஷி யருளிச் செய்த ஸ்ரீமத்ராமாயண காவியத்தை, நமது தமிழ் பாஷையை அறிந்த ஆண்பெண்ணாகிய இரு பாலருக்கும் உபயோகப்படும்படியாகவும், அவர்கள் சாரத்தையுட்கொண்டு கடைத் தேறும்படியாகவும், எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பதுமட்டும் நமது ஜனங்களுக்கு உண்மையான படிப்பாகாதென உணர்ந்தும், அறிவின் பயனெல்லாம் ஜனங்களின் மனவிருளைப் போக்கி தருமமும் சத்தியமுமான வழிகளில் நடத்துவதிலடங்குமென்பதை யோர்ந்தும், தற்காலம் நம்மவரிடத்தில் பக்தியும், ஜீவகாருண்ணியமும், பரோபகாரசிந்தையும் வரவரக் குறைந்து வருவதைக் கருதியும், சகல வித சாம்பிராஜ்ஜியத்தையும் கொடுக்கவல்ல ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தை, கூட்டியும் குறைத்தும் மொழிபெயர்க்காமல், கறந்தபால் கறந்தவண்ணம் வால்மீகியினுடைய கருத்துக்களுக் கிணங்க, சிறு குழந்தைகளுக்கும் உதவியாகும்படி, அவர்களை தீயவொழுக்கத்தில் கவருமென்று நினைக்கக்கூடிய சிருங்கார ரசத்தை யகற்றி, நமது தேசாபிவிர்த்தியையும் சன்மார்க்க அபிவிர்த்தியையுமெண்ணி, சகலரும் ஒரு பூஷணமாக வாங்கிப் படித்து இகபரசுகங்களை யனுபவிக்கும்பொருட்டு விநாயகத்யானம், சரஸ்வதிப் பிரார்த்தனை முதலியவற்றைத் தெள்ளிய நடையில் விளக்கி, சந்தர்ப்பத்திற் கிணங்க காலஞ்சென்ற நமது நண்பர் பண்டித நடேச சாஸ்திரியா ரவர்கள் பி. ஏ., எழுதி வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

தவிர, அது குற்றங்குறை யென்பது சற்றுமில்லாதபடி பாராயணத்திற்கும் ஒவ்வொருவர் வீட்டு பூஜா ஸ்தானத்தில் வைப்பதற்கும் தகுந்த அழகாய்க் கட்டப்பட்டு மிருக்கிறது. சுபம்.

SHORT STORY : DORAISAWMY.

துரைசாமி: ஒரு சிறுகதை.

இப்பேருலகில் சிருஷ்டி மர்மங்களில் ஒன்று மரணம். மனிதன் என்று பிறந்தானோ அன்றே அதுகூடவே "இறப்பு" என்னும் காலதூதும் ஏற்பட்டேயிருக்கிறது. பிறந்தவன்றே யிறப்பதும் சிலநாள் ஆடிப்பாடி அமருகிறதும் உலக வியற்கை. இம்மண்ணுலகில்வாழும் மாந்தர்களில் எவ்வளவு புகழ்படைத்தவனாயினும், எவ்வளவு கல்வியிற் பூர்ணபாண்டித்ய முடையவனாயிருப்பினும், அகிலப்பிரபஞ்சமுமாளும் மஹா மண்டலேசுவரனாயினும் கடைசியாய் ஒரு பிடி வெண்சாம்பலாகின்றனரேயன்றி நிலைத்திருப்போர் எவரையுங்காணோம். அந்தப் பிடிசாம்பலும் காற்று வந்தாலடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது. பார்க்கப்போனால் மிச்சம் யாதொன்றுமில்லையே. ஆ! இப்பிரபஞ்சத்தில் மானிடவாழ்வைக்குறித்து ஆலோசிப்பின் என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

"சீலமுந்தருமமும் சிதைவில் செய்கையும்
சூலமுந்திகிரியும் சொல்லுந்தாங்கிய
மூலம்வந்து தவிய மூவர்க்காயினும்
காலமென்றொரு வலைகடக்கலாகுமோ"

என்றபடி அத் திரிமூர்த்திகளே மாயாபாசத்திற் கட்டுண்டுழலும்போது இம்மானிடன் எம்மாத்திரம்!

"எப்போதாயினுங் கூற்றுவன் வருவா
னப்போதந்தக் கூற்றுவன்றன்னைப்
போற்றினும்போகான் பொருளொடும்போகான்
சாற்றவும்போகான் றமரொடும்போகான்
நல்லாரென்னானல் குரவறியான்
நீயாரென்னான் செல்வரென்றுன்னான்
றரியாவொருகணந் தறுகணாளன்
னுயிர்கொடுபோவா னுடல்கொடுபோகான்"

என்ற வண்ணம் எப்போதாயினும் கூற்றுவன் வந்தே தீருகிறான். இம்மானிடன்வாழும் இச்சின்னாட்களுள் இவ்வுலகில் நடக்கும் காரியங்களென்னை? இதற்குள் அவனுக்கு சம்பவிக்கும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களெவ்வளவு? இவ்வளவையும் அனுபவித்து "அலக்கைகொடுத்து உலக்கைசாத்தி" நடத்திவரவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வுலகம் நமக்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்ல. நம்முடைய ஆக்ஞாசக்கிரத்தை அது கவனியாது தன்கால சக்கிரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு செல்லா நிற்கின்றது. நமக்குள் அடங்கிய உலகமானால் நல்லவர்களுக்கு "அடைக்கலான் குருவிக்கு ஆயிரத்தெட்டு கண்டம்" என்பதுபோல் கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் ஒன்றின்பின்னொன்றாய் நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொண்டு தலையெடுக்கவொட்டாது தவிக்கச் செய்வதேன்? துஷ்டர்கள் பெருப்பதேன்? வயோதிகரும் அமங்கலிகளும் அதிகமாய் வீடு நிறைவதேன்? ஆகவே நம்முடைய செயலன்றி கடவுளின் திருவருளின்செயலேயாம். நிற்க, இவ்வுலகில் "பிறக்கும்பொழுது கொடுவந்ததில்லை, பிறந்துமண்மேல் இறக்கும்பொழுது கொடுபோவதில்லை" என்றபடி தங்கப்பணிதிகள், நகைநட்டு, நாணயங்கள், பட்டுப்பட்டாவளிகள், பஞ்சபட்சிய பரமான்னங்களுடன் கூடியசுகமான இராஜபோஜனங்கள், முதலியனவெலாம் இங்கு வந்துதான். சந்திசிரிக்கத் திண்டாடுவதும், எல்லாருக்கும் ஏளனமாய்ப்போக சாண்வயிறு வளர்க்க யாசிப்பதும் பாடுபடுவதும் இங்குவந்துதான். இதற்கெல்லாம் காரணபூதமாயிருப்பதும் பொருள்தான். அது இல்லாவிடில் அவன் நடைப்பிணத்துக்குச் சமானமாகிறான். "பொருளில்லார்க்கிவ்வுலகமில்லை" யெனவும் கூறப்பட்டிருக்கிறதல்லவோ? மிகுந்த செல்வவந்தராயிருந்து ஏதோ விதிவசத்தால் தரித்திர நிலைமையையடையின் எவருங் கவனிக்கிறார்களில்லை. "இல்லானை இல்லாளும்வேண்டாள், ஈன்றெடுத்த தாயும்வேண்டாள்" அல்லவோ? இதைக் குறித்தன்றோ ஔவைப்பிராட்டியார் "கொடிது கொடிது வறுமைகொடிது" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இப்பேர்ப்பட்ட வறுமைச் சாகரத்தில் மூழ்கினவர்களில் நமது சுந்தரமய்யரும் ஒருவர்.

அவர் "கொமறலிங்கம்" என்னும் கிராமத்தில் வந்து வசிக்கத் தலைப்பட்டார். கோயம்புத்தூரிலிருந்த தனது வீடும் நிலபலன்களும்

வலத்தில்போய்விடவே, பெரியபட்டணத்தில் தான் வாழ்ந்ததுபோய் தற்காலம், வறுமை நோயால் இச்சிறு கிராமத்தில் வந்து வசித்து வருதலையும், முன்பு செல்வமுள்ளபோது "தர்மம் தலைகாக்கும்" என்ற நீதிவாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகியதையும், அதன்மூலமாய் தான் நல்ல ஸ்திதியைவிட்டு தரித்திர நிலையையடைந்ததும், தற்காலும் சொல்லமுடியாத வறுமையென்னும் கொடிய நோயைத் தான் அனுபவிப்பதையும், முன்பு வெகு பிரீதியாயிருந்த உறவின்முறையார் கவனியாதிருப்பதும், அவருக்குப் பசுமரத்தாணிபோல் மனதில் பதிந்துகிடந்தன.

தடஸ்தமாய்நிற்கும் நீருள்ள கேணியில் கல்லையெறியின் அந்நீர் எவ்வாறு தத்தளித்து நிலைகுலையுமோ அங்ஙனமே அவர்மனமும் தத்தளித்து நிலைகுலைந்தது. அவருடைய தங்கம் போன்ற மேனியும், தாமரைத்தளம்போன்ற விசாலித்த கண்களும், கருணையும், உவகையும், ஊடாடிநிற்கும் வதனமும்போய், கண்கள் உட்குழிந்து, உடல்கறுத்து, மெய்வாடி, பயித்தியகாரனைப்போல் பக, பகவெனச் சிரிக்கிறதும், "அப்படியா! தெய்வமே! எல்லாமுன்னுடைய பாக்கியம்" என ஸ்வாமியைநோக்கி இருகைகளையும் விரித்துக்கொண்டு நீர் மாலை மலையாய்ச் சொரிகிறதுமாய் கரையற்ற விசனக்கிராந்தத்தில் மூழ்கினவரானர். அவர் சில வேலைகளில் தனக்குத்தானே "சீ! என்னபாமூலகம். பையூரிலேயிருந்து பாழூரிலேபிறந்து அவதிப்படவாவிதித்தாய் சிவமே! எவ்வளவு கொடுத்துவைத்திருக்கிறார்களோ அவ்வளவு தான் கிடைக்கும். வீணை வருத்தப்பட்டுச் சாவதில் லாபமென்ன? நாமென்ன பாவம் பண்ணினேமோ நன்றாய் அனுபவிக்கிறோம்" என்று தனக்குள்தானே வெறுத்துக்கொள்வார். சிலவேளைகளில்

"வறியவர் செல்வராவர் செல்வர்பின் வறியராவர்
சிறியவ ருயர்ந்தோராவ ருயர்ந்துளோர் சிறியராவர்
முறைமுறை யிகழுமிது முன்னையூழ் வினையேகண்டா
யெறிகதிர் வழங்குஞாலத் தியற்கையுமினையதன்றே"

எனப் பாடிக்கொள்வார். இப்படியாக நாள் போவது தெரியாமல் தன் காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்.

இப்படியாகக் காலங்கடத்திவருகையில் "அந்தோ!" அவரது அருமைத்திருமனைவி வெங்கம்மாள் பரலோகமடைந்தாள். அடடா! அவரென்செய்வார்! "செய்வதெல்லாம் செய்பகவானே! என்னுடைய தீவினைக்கும் துன்மார்க்கத்திற்கும் அவ்வளவும் வேண்டியது தான்?" எனத் தலையிலடித்துக்கொண்டு விசனக்கிராந்தராய் அன்னபானாதிகள்கூட செவ்வையாய் செய்துகொள்ளாமலிருந்தார். இப்படியிருக்க "உயிர்சுற்றின்மேல் உலக்கைவிழுந்தது" போல் அவரது அருமைப் புத்திரியும் அற்பாயுசாய்க் காலஞ்சென்றுவிட்டாள். அவர் நிலைமை எப்படியிருக்கும்? முன்னமேயே விரக்தி வைராக்கியத்துடன் இருந்த அவருக்கு இதுவும் சேர்ந்தது. "என் காலக்கொடுமைக்கும் தீவினைக்கும் அனுபவிக்கத்தான்வேணும். மாட்டேனென்றால் தீருமோ' என்று கண்களில் நீர்தளும்பச்சொல்லிப் பின்பு "நமக்குப் பிள்ளையேது? குட்டியேது? இருந்ததுக்கெல்லாம் காலம்வந்து வாரிக்கொண்டு போய்விட்டது. நமக்குத்தான் வரவில்லை, நாம்தான் பாக்கி. அந்தப்பயல் துரைசாமி ஓடிப்போன காமாட்டிப்பயல் இருக்கிறானே? போய்விட்டானே? அல்லது எங்கேயாவது கோவிந்தக்கொள்ளி வாங்கிக்கொண்டானே தெரியவில்லை. அவன் இனி எக்கேடுகெட்டால் எனக்கென்ன? இதோ! எங்கேயாவதுபோய் நாக்கைப் பிடிங்கிக்கொண்டு இப்பொழுதே பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன். அப்புறம் தொல்லையேயில்லை" எனத் துணிந்து கண்களிலிருந்து அடக்க அடக்கப் பெருகும் கண்ணீரைக் கையால் சுண்டி யெறிந்துகொண்டே கட்டிய வேஷ்டியுடன்,

"கன்றினுக்குச்சேதாய் கனிந்திரங்கல் போலெனக்
கென்றிரங்குவாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே"

எனப் பாடிக்கொண்டு புறப்பட்டு எங்கேயோ போய்விட்டனர். அவரைப்பற்றிய சங்கதி ஒன்றும் தெரியவேயில்லை.

* * *

இங்ஙனமிருக்க மதுரைமா நகரத்தின்கண் ஓர் நாட்காலை சூரியன் கிழக்கே உதித்தனன். அவனது பரந்த செஞ்சுடரொளிகள் தங்கக் கம்பிகள்போல் விரிந்து பள, பளவென ஒளி வீசி ஜாஜ்வல்லீயமாய்த் துலங்கிற்று. வைகை யாற்றின் ஜலமானது பொன்னீர்போலவிருந்தது. அந்நன்னீரில் சிறுமீன்கள் துள்ளிக் குதித்தன. தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைரக்கற்கள் பொதிக்கப்பட்டாற்போல் பள பளத்து ரமணீயமாயிருந்தது. எண்ணிறந்த சோலை சிங்காரவனங்களின் காற்றும் நறுமணம் கமழும் நந்தவனத்தின் காற்றும் எழும்பி வீசி இனிமையை யூட்டிற்று.

அதன் வழியேசென்றால் பெரிய மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், நெருங்கிய பெரும் வீதியொன்றிருக்கிறது. அதன் கடைக்கோடியில் ஒரு மண்டபம் தென்பட்டது. அது வழிப்போக்கர்களும் ஏழை எளியவர்களும், தங்குமிடமாகிய ஒருபெரும் மடம். அம்மடத்தில் ஏகக்கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு அனேக பிரயாணிகளும், வழிப்போக்கர்களும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அம்மடத்தின் வாசலிலிருந்த ஓர் பெரும் பாராங்கல்லில் ஒருவர் நீறுபூசிய நெற்றியும் தேஜோமயமாய் விளங்கும் வதனமும், ஜபமாலையையுடைய கையுமாய் சப்பளம் கூட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தனர். சிறிதுநேரம் சென்றபின்பு "சங்கரா! சம்போ!!" என இரண்டு தரம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு உரக்கச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து பக்கத்திலிருந்த "பூலோக கைலாசம்" என சிறப்புற்றோங்கிய ஹாலாஸ்ய க்ஷேத்திரத்துக்குள் நுழைந்தார்.

* * *

அப்பொழுது கோவிலில் ஏகக்கூட்டம். அரக்குவளையல், பப்பாய்வளையல் முதலிய தினுசு தினுசானவளையல்களை யணிந்துகொண்டு சிரித்து விளையாடிக்கொண்டு தங்கள் தோழிகளோடு கோயிலுக்குச்சென்ற பெண்மணிகளனேகர்; புஷ்பய்வாங்கியும் தேங்காய், பழம், வெற்றிலைபாக்கு முதலிய தீபாராதனைக்கு வேண்டும் சாமான்களை தட்டிலெடுத் தேந்திக்கொண்டு நீறு பூசிய நெற்றியுடன் பட்டகச்சம் சோமன் தரித்துக்கொண்டு தம்முடன் ஸ்வாமி தரிசனார்த்தம் வருவாரை அழைத்துச்செல்ல, ஆவலுடன் அங்கு மிங்கும் திரிந்த பட்டமாரனேகர்; மிட்டாய் வாங்கியும் "குடகாரஞ்சி நோக்குவேணுமாடா! நேக்கு கிரேப்புமாம்பழம் வாங்கிக் கிறேண்டாப்பா" எனக் களங்கமற்ற மனதோடு உற்சாகத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு தம்மை யழைத்துச் செல்லுமவரோடும் தம் நேயரோடும் "அப்பா! அதோ பாரப்பா! தலையாட்டி யானையை" எனத் தம்கையால் சுட்டிக் காட்டி கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் குதித்துக் கூத்தாடிச் சென்ற பொடியர்களனேகர். "சுங்கிடி சேலைவேணுமாடி வெங்கிடசுப்பி" இரவிக்கையைப்பாரடி அரக்குவைத்திருக்கிறது அலமேலி" என்றுகொண்டு கடலைப்புட்டாணி, தாளிசபத்திரி, கொரநாடு முதலிய தினுசு தினுசானசேலை பேரம்செய்தும் இராக்ஷசிகளைப்போல் தங்கள் நீண்ட வாய்களைத் திறந்துகொண்டு "அய்யன் பிடாரிபோல்" ஆவலித்த ஸ்திரீகளோ அனந்தம். தம் கணவருடன் உரையாடிக் கையாடி, சல்லாபமாய்ச் சென்ற சரசிகள் அனேகர். "நேக்கு ஜிகணாபொம்மை வாங்கிக்கொடு மரப்பாச்சிவாங்கித்தா" என்று கீழே கட கடவென்று விழுந்து புரண்ட சின்னஞ் சிறியார்கள் யதேஷ்டம். கண்ணிருந்தும் ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நடந்து தடுக்கிவிழுந்து தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறிச் செல்லும் கிழங்கெட்டுகளும், விடோபாய்சாக்களும் எண்ணிறந்தவை. அன்று வெள்ளிக்கிழமை, அம்மனுக்கு அன்று முத்துக்கொப்பு சாத்துகிற நாள் ஏகக்கூட்டமாயிருந்தது. அம்மன் சன்னிதானத்திற்கெதிரே முட்டிக்கொண்டும் மோதிக்கொண்டும் செல்லும் கூட்டத்தைவிட்டு அம்மன் சந்நிதிக்குள் செல்வோம். அங்கே நக்ஷத்திர விளக்குகள் ஆயிரம் சூரியன் உதித்தாற்போல் தேஜோமயமாயிருந்தது. அதிலேயும் ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் கணக்கு வழக்கில்லை. தூங்காமணி விளக்குள் அனேகம் பாங்காக ஏற்பட்டிருந்தன. அம்மன் எதிரே அனேக பக்திமான்கள் நின்றுகொண்டு சிலர் கீர்த்தனைகளைப் பாடியும், சிலர் ஸ்லோகங்களுச்சரித்தும், சிலர் "ஜெகதாம்பிகே, நித்யகல்யாணி, மீனாம்பிகே என்னைக் காப்பாற்றுவாயடி தாயே" என வாசகரூபமாய் வேண்டிக்கொண்டுமிருந்தனர்,

அவர்களுள் நாம் முன்பு சொன்ன பெரியவர் இருகையும் சிரமேற்குவித்து வெகு பய பக்தியுடன்

ஆதிபரா பரையாகி யாத்ம மாகி
அன்பத்தோ ரக்ஷரத்துள் ளமர்ந்து நின்ற
ஜோதிநிற வடிவாகி சூக்ஷ்ம மாகி
சூக்ஷத்தின் பொருளாகிச் சுடரு மாகி
பாதிமதிச் சடையனிடப் பாக மாகி
பையரவை மோதிரமா யணிந்த தேவி
வீதியென்ற நடுவீதிக் குள்ளி ருந்த
வேதாந்த மீனாட்சி விமலி நீலி.

நீலியென்றுஞ் சூலியென்றும் மவுனத்துள்ளே
நிரஞ்சனமாய் நின்றொளிர்ந்த வடிவ மாகி.
நாலிதழாம் புட்பவிரு தயத்தி னுள்ளே
நாதாந்த வடிவாகி மோன மாகி
ஆலிலைமேற் பள்ளிகொண்டோன் அம்ஸ மாகி
அருவுருவா யமர்ந்துநின்ற வம்மை யாகி
வேலிமேலழுஞ் சத்தியென்று விளங்கி நின்ற
வேதாந்த மீனாக்ஷி வேத வேந்தே.

எனப் பாடித் துதித்துப் பின்,—

ஆதிநீ போற்றிபோற்றி(என்)அம்மணீ போற்றிபோற்றி
நீதிநீ போற்றிபோற்றி நித்யமே போற்றிபோற்றி
சோதிநீ போற்றிபோற்றி சுந்தரரூபி போற்றி
போதிக்கு மூலாதார அம்மணி போற்றிபோற்றி.

எனப் போற்றித் துதித்துவிட்டு தீபாராதனை யாகும்போது "ஓம் ஹரஹர! மீனாக்ஷி காத்தருள் புரியடி தமியேனைக் காரடி! ஆனந்த வல்லி அருள்புரியடி" எனக் கன்னத்தில் தட்டிக்கொண்டு இருகையாலும் தீபாராதனையை யேற்றுக் கண்ணிலொற்றிக் கொண்டு நிற்கையில் நாலைந்துபேர் தீவட்டி பிடிக்க, வில்லை டலாயத்துகள் போட்ட சேவகன்கள் பின்னே வர, ஐந்தாறு பட்டமார்கள் கைகட்டி ஜனங்களை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே வர, இடையில் சரிகைத் துப்பட்டாவும், காதிலும் கைகளிலும் பச்சைகளும் வைரங்களும், ஜொலிக்க நெற்றியில் விபூதி ரமணீயமாய்த் துலங்க, கழுத்தில் தங்க ருத்திராக்ஷம் துலங்க ஒருவர் கோயிலுள் பிரவேசமாயினர். அவர் அவ்வூர் சப்ஜட்ஜ். அப்பெரிய மனுஷரிடம் நற்குணங்களெவ்வளவுளவோ அவ்வளவும் பொருந்தியிருந்தன. நித்தியம் கோயிலுக்கு வரத் தவறார். தன் குலாசார ஒழுக்க வழக்கங்களை தவற விடாத்தன்னியர். பெரியோர்களிடம் பஞ்சப்பிராணன். பெருந்தன்மையே பிறவிக்குணம். இப்பேர்ப்பட்ட ஜனரஞ்சகர் தற்செயலாய் நாம் முன்புசொன்ன பெரியவரைப் பார்க்க நேர்ந்தது. உடனே வெகு பிரிய மரியாதையுடன் வேஷ்டியை இடுப்பில் வரிந்து கட்டி சாஷ்டாங்க தெண்டன் சமர்ப்பித்து "ஏ! ஸ்வாமின்! தாம் யாரோ தெரியவில்லை. தம்முகம் தேஜோமயமாய்த் துலங்குகிறது. யக்ஞோபவீதம் தங்கள் யஜஸ்ஸைத் தெரிவிக்கின்றது. என் அன்பார்ந்த விப்பிரசிரேஷ்டர் பசியால் தள்ளாடியவர் போலும் தோற்றுகிறது. தயை கூர்ந்து என் குடிலில் இன்று கருணையுடன் பிக்ஷை யேற்றுக்கொள்ள அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என வருந்த அம்மறையவரும் யாதும்பேசாது "சத்தியமே ஜபம்" என்று சொல்லிப் பின்தொடர்ந்தார். அனேக சந்துபொந்துக்களையும், மூலைமுடக்குகளையும் தாண்டி ஓர் பெருவீதியி லிராநின்ற ஒரு பெரிய வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

வீட்டிற்நுழைத்துப்போன சப்ஜட்ஜ் அவர்கள் ஆசார உபசாரம் செய்து தானே கையில் பதார்த்தங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வட்டிக்கத் தலைப்பட்டார். சிறிது நேரம் அவ்விடமுள்ள இலையையும், பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுவாமிகளுக்கு எதற்கோ தன்னை யறியாமலே கண்களில் மள, மளவென ஜலம் பெருகிற்று. இதனைக்கண்ட அவர் "ஏ ஸ்வாமின்! தெரிந்து யான் தமக்கு யாதோர் தப்பிதமும் செய்யவில்லையே? அப்படியே யிருந்தாலும் மன்னித்தருளல் வேண்டும்" என வேண்ட, அப்பெரியவர் "என் விதியை நொந்தேன் என்னையனே" என, "அதை வெளியிட்டருளலாம் விருப்பமிருப்பின்" என இவர் வினவ, அவர் "இப்பாவி சரிதையைக் கேட்பாய்" என சாங்கோபாங்கமாய் வெளியிட்டருளினர்.

"ஐயோ! அண்ணா!! வந்து சேர்ந்தாயோ! அப்பாவி துரைசாமி என்று ஓடி பிதர் துரோகம் பண்ணின குமாரன் நான்தான். என்னை மன்னிப்பா யண்ணா? நல்லவேளை உன்னைத் தெய்வம் கூட்டி வைத்ததே "முதலில் சாப்பிடு அண்ணா! பின்பு என் எல்லா சங்கதியும் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்கிறேன். மிகவும் களையாயிருக்கிறாய்" என்று சொல்லி ஆவலால் தன் தந்தையாரைப் போய்க் கட்டித் தழுவினான். இதனைக்கண்ட அப்பெரியவர் "ஏ பகவானே! எதுக்கோ உன் செயலிப்படி" என்று கூச்சலிட்டார்.

* * * *

"நீருநிழலு நிலம்பொதியும் நெற்கட்டும்
பேரும்புகழும் பெருவாழ்வு—மூரும்
வருந்திருவும் வாழ்நாளும் வஞ்சமில்லார்க் கென்
தருஞ்சிவந்த தாமரையாடான்" [றுந்

"திருப்புலம்பல்."

"உற்றாரையான்வேண்டேன், ஊர்வேண்டேன், பேர்வேண்டேன்,
கற்றாரையான்வேண்டேன், கற்பனவும் இனி அமையும்;
குற்றாலத்தமர்ந்துறையுங்கூத்தா ! உன்குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருகவேண்டுவெனே."—திருவாசகம்.

UNIVERSAL PRAYER.

பிரார்த்தனைப்பத்து.

1

அன்பேயருளே அழியாமுதலே
இன்பேரசமே இசையுட்சுவையே
உன்பேரொளியை உள்ளாதுணரா
தென்பேயுருகா தேங்குவனையே !

2

ஐயனேயுன்றன் அருளிலாச்சீவன்
மெய்யனேயன்பன் மருளிலாழ்ந்துள்ளன்
வெய்யனேயுன்றன் வெண்மதிதண்ணருள்
பையனேனுள்ளம் பாயுமோவிண்ணவ !

3

விண்ணவனாமென்னண்ணலேபோற்றி
மண்ணவனாமென்னுண்ணின்றிலங்குவை
கண்ணதுகாக்குமிமைபோலென்றனை
விண்ணதுமேவமண்ணினிற்காப்பையே.

4

காப்பையேயென்றனைக்காரிருள்போக்கியே
காப்பையேயென்றனைக்காயமின்னாட்டிடை
காப்பையேநானெனும்பாவமழிந்திடக்
காப்பையேநீயெனைக்காதல்வைத்தருளினால்.

5

அருளினாலன்றியொராக்கமுமில்லையால்
மருளினால்நானெனச்செய்வதொன்றில்லை;
தெருளினாலுள்ளந்தெளிந்திடச்செய்யுமுன்
னருளினாலன்றியாவதொன்றில்லையே.

6

இல்லையேஅண்ணலே யேதுமுனையன்றியே
எல்லையில்விண்ணிலே யுன்னாள்கைபோலவே
தில்லையில்மண்ணிலே யுன்னாள்கைசெல்கவே
எல்லையில்கருணையாலெனை யாண்டுகொள்கவே.

7

ஆண்டுகொள்வாயெனையாரமுதூட்டிநீ
காண்டுகொள்ஏழைநான் : காரணங்கேட்கிலோ
வேண்டுவனுன்னருள்வேறொன்றுமுள்கிலேன் [யே.
வேண்டுமென்றேங்கினேன் வேட்கைதீர்த்தாள்வை

8

ஆள்வையேமாதாவா யருளமுதூட்டிவைப்பாய்
வேள்வியிலேன்நாதா வெவ்வினைதீர்த்திடுவாய்
மாள்வேன்மயக்கொழித்து மாயவலையறுத்திடுவாய்
கேள்வியிலேன்வேதாநான் கேடுறலுனக்காமோ !

9

உனக்காமோநாதா உலகெலாமாளீசா !
உனக்காகாதொன்றுமுளதோசொல்லீசா !
எனக்காமோவுன்றனுண்மையுணரவுள்ளீசா ! [சா !
எனக்காவின்னருள்சாதித்தெனையாண்டருள்வல்லீ

10

ஈசாபோற்றியென்னிறைவாபோற்றி !
மாசிலாமணியேமரகதவொளியேபோற்றி !
ஏசிலாமொழியாலிரந்தார்க்கருள்நேசாபோற்றி !
ஆசிகூர் ! அண்ணலேவாசியென்றுன்றாள்பற்றினேன்
[போற்றி.

ஓம்தத்ஸத்.

சத்குருவணக்கம்.

அன்னையேகுருவே அருளொளிக்கண்ணே !
உன்னையேநம்பியானுள்ளொளிகண்டேன்;
என்னையேகருவாய்க்கண்ணுளேவைத்து
முன்னையேயருவாய்ப் பெற்றாய்போற்றி !

ஓம் நமோநம: ஓம்.

CHILDREN'S PAGE.
THE SHEPHERD AND THE PHILOSOPHER.
சிறுவர்க்கான பக்கம்.
இடையனும் பண்டிதரும்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயரால் புத்தகங்களிலிருந்து போதிக்கப்பட்டு அநேக விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். முதல் முதல், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய் பாஷையை அந்வயித்து அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும், பின்பு அதன்வழியாய் நீதிமார்க்கம், பூகோளம், ககோளம், சரித்திரம், முதலான பற்பல சாஸ்திரங்களையும் தெரிந்து கொள்ளவும் கற்கிறார்கள். ஆயினும், புத்திசாலிகளாயிருப்பவர்கள் குருமுகமும் புஸ்தகமும் இல்லாமலே, அனேக விஷயங்களைத் தாங்களே உற்றுநோக்கி ஊகத்தையும் கவனத்தையும் செலுத்தி அறிந்துகொள்ளலாம். ஒருவன் பலவிஷயங்களையும் தெரிந்திருப்பதற்கும் இன்னொருவன் ஒன்றையும் அறியாமல் மூடனாய் இருப்பதற்கும் பொருள்களை உற்றுநோக்கி ஊகித்துணர்தலும் அவ்வாறு உணராமையுமே காரணமாகும். உற்றுநோக்கிச் சிந்தித்துணராதவர்கள் உலகமெல்லாம் ஓடித்திரிந்தாலும் ஒன்றையும் அறியமாட்டார்கள். உற்றுநோக்கிச் சிந்திப்பவர்களுக்கோ நெடுந்தூரம் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. தங்களைச்சூழ்ந்திருக்கும் பசு பக்ஷி மிருகங்களைக் கண்டே எவ்வளவோ நீதியும் உண்மையும் தெரிந்துகொள்ளலாகும். இதற்குதாரணமாக உங்களுக்கு ஒரு சிறு கதை சொல்லுவேன், கேளுங்கள்.

நெடுநாளைக்குமுன்னே, பட்டணவாசங்களுக்கு நெடுந்தூரத்தில், நாட்டுப்புறத்தில் ஒரூரில் ஒரு இடையன் தன் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு ஆசாபாசங்களால் விசாரப்பட்டு மனம்தளராமல் சுகமாக ஜீவனம் செய்துவந்தான். அவன் மகா புத்திமான் என்றும் ஞானவான் என்றும் பலராலும் மெச்சிக்கொண்டாடப் பட்டுவந்தான். அவன் பொறாமை, பேராசை முதலிய தீக்குணங்களில்லாமல், மெய்வருந்தி உழைத்துச் சந்தோஷமாகக் காலம் கழித்துவந்தான்.

இவ்வாறு அவனிருந்துவருகையில், அவனுடைய அறிவையும் பெருமையையும் சோதித்தறியவெண்ணி, வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்துக் கரைகண்ட பண்டிதர் ஒருவர் அவன் குடிசையை அடைந்து, அவ்விடையனைநோக்கிப் பின்வருமாறு கேட்கலாயினர்:—"ஏனப்பா! நீ எவ்வளவோ தெரிந்தவன் என்று யாவரும் உன்னைப் புகழ்கின்றார்களே. உன் வித்தையை நீ எங்கே சம்பாதித்தாய்? நீ தர்க்கவியாகரண மீமாம்சாதி சாஸ்திரங்கள் படித்திருக்கிறாயா? இதிகாசபுராணங்களைக் கற்றிருக்கிறாயா? சுருதி ஸ்மிருதிகளில் எவ்வளவேனும் உனக்குத் தேர்ச்சியுண்டா? அல்லது, நீ பற்பல தேசங்களுக்கும் சென்று, அங்கங்குள்ள ஜனங்களின் நடையுடை பாவனைகளையேனும் பார்த்தறிந்திருக்கிறாயா?"

இவற்றைக்கேட்ட அவ்விடையன் மிக்க வணக்கத்தோடு,—"ஐயா, பண்டித சிரேஷ்டரே, நான் சாஸ்திரங்களையும் அறியேன், சம்பிரதாயங்களையும் அறியேன். தேசசஞ்சாரமும் செய்ததில்லை. மனுஷ்யாது சட்டதிட்டங்களையும், கற்பனை விற்பனங்களையும் நான் கண்டறிந்ததில்லை. மனிதர்கள் சொல்லில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அவர்கள் உண்மையை உரைப்பதில்லை. ஆயினும், அவர்கள்பேரில் குற்றமில்லை; தாங்களே தெரிந்துகொண்டல்லவோ பிறருக்கு உரைக்கப்போகிறார்கள்? ஆயினும், தெரியும் என்கிற அகங்காரம் மாத்திரம் நெஞ்சளவும் நிரம்பியுள்ளது. ஆகையினாலே நான் அறிந்திருக்கும் சொற்ப விஷயங்கள் மனிதர்களிடத்துக் கற்றுக்கொண்டவையல்ல; என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பக்ஷி மிருகாதிகளின் குணகுணங்களை ஆராய்ந்து ஊகித்துத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டன. நான் அநுஷ்டித்துவரும் நீதிமார்க்கங்களும், தீச்செயல்களில் நான் கொண்டிருக்கும் மாறா வெறுப்பும், எல்லாம் அப்பிராணிகளிடத்தே கற்றுக் கொள்ளப்பட்டன."— என்றனன்.

இப்படிச் சொல்லிப் பின்னும் சொல்லுகின்றான்:—"தேனீக்கள் தினந்தோறும் உழைப்பதைக்கண்டு, நானும் சோம்பலின்றி உழைக்கக் கற்றேன். எறும்புகள் இடைவிடாமல்முயன்று இரைதேடிச் சேர்ப்பதுகண்டு, நானும் அவ்வாறே மேலால் வேண்டும் பொருள்களை இப்போதே சேர்த்துவைத்துக்கொள்ளலானேன். என் நன்றியுள்ள நாயின் விசுவாசமும் நன்றியுணர்ச்சியும் கண்டு, நானும் அவ்வாறு என் எஜமானனிடத்தில் நன்றிவிசுவாசமுடையவனாய் இருக்கக்கற்றேன். அன்றிலின் அகலா நேசத்தைக்கண்டு என்மனைவியை நானும் விடாது நேசிக்கலானேன். கோழிகள் தம் பெட்டைகளைக் குளிரால் வருந்தாமல் சிறகாலணைத்துக் காப்பதுகண்டு, நானும் அவ்வாறே என் குழந்தைகளை ஆதரவாகக்காக்க வேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

"இவ்வாறே, இன்னமும் பிறரை நிந்தித்திகழாமை, அகங்கரித்து வெல்லாமை முதலான அநேக நீதியார்க்கங்களையும், பக்ஷிமிருகாதிகளின் குணநுணங்களைக்கண்டே தெரிந்துகொண்டேன். "ஊமைக்கோட்டான்" என்று உலகில் அதனை இகழ்தலினாலே, கலகலவென்று களங்கமின்றிப் பேசாமல் மவுனம் சாதித்திருத்தலால் புத்திமானென்று பெயர்வாங்க எண்ணுதல் அறியாமை யென்றுதெரிந்துகொண்டேன். சளசளவென்று ஓயாமாரிபோலப்பேசுவதிற் பயனில்லை என்பது, இச்சுப்பிச்சென்று கத்திக்கொண்டிருக்கும் கிளிப்பிள்ளையை ஒருவரும் மதியாததனாலே அறிந்துகொண்டேன். பிறர்பொருள் கவர்தல் தீமையென்பது, பருந்து ஓநாய் முதலிய கொன்றுதின்னும் கொடிய பிராணிகளை யாவரும் வெறுத்தலாலே தெரிந்துகொண்டேன். புறங்கூறுதல், பொறாமை பேசல் முதலியவைகள் விஷத்தினும் கொடியவைகளாதலினாலே, விஷஜந்துக்களாகிய பாம்பு தேள் முதலியவற்றைக்கண்டு நடுங்கிவிலகுதல்போல, நம்மையும் வெறுப்பார்கள் என்றஞ்சி, அத்தூர்க்குணங்களினின்றும் நீங்கலானேன். இவ்வாறே ஒவ்வொரு பிராணியினின்றும் எவ்வளவு அற்பமாயினும் உற்று நோக்குவார்கள் எவ்வளவோ உண்மைகளை உணர்ந்துகொள்ளலாகும்."—என்றனன்.

இந்த வார்த்தைகளைக்கேட்ட பண்டிதர் இடையனைநோக்கி "உன் அறிவும் பெருமையும் உண்மையாகவே மெச்சத்தக்கவைகளே. நீ சொல்லியபடியே, பண்டிதர்களை நம்புதற்கிடமில்லை. அவர்கள், அநேகமாகத் "தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என்றபடித் தாம்கொண்ட கொள்கையை நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்னும் பிடிவாதத்தாலும், அகங்காரத்தாலும், உண்மை ஒருவழியிருக்க ஒருவழியாகச் சாதிப்பார்கள். பிராணிகளோ அப்படியல்ல. அவை நம்மை ஒருபோதும் வஞ்சிப்பதில்லை. அவற்றின் நடை குணங்களைக்கண்டு, யதார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொள்பவர்களுக்கு, உண்மையறிவுண்டாமென்பதில் தடையில்லை. அந்த ஞானத்தால் தானே வேறே பாண்டித்தியமில்லாமல் விவேகமும் மேன்மையும் அடையக்கூடுமென்பதும் உண்மையே."—என்றுசொல்லி இடையனை மெச்சி விடை பெற்றுக்கொண்டு போனார்.

PUZZLES.
விடுகதைகள்.
I. RIDDLES.
விசித்திரக் கேள்விகள்.

1. எவ்விஷயத்தில் நாம் அரசனிற் பெரியோம்?
2. ஊசி எப்போது செவிடரை யொக்கும்?
3. எந்தப்பாத்தியில் முள்ளே முளைக்கும்?
4. எவ்விடத்தில் சுகத்தை எப்போதும் காணலாம்?
5. எந்த மானுக்குக் கொம்பு கிடையாது?
6. எந்தக்குட்டிக்கு வாலில்லை?

II.

1. கோழி குஞ்சு பொரிப்ப தெப்படி, தாழி நெய்யை எடுப்பதெப்படி?
2. பார்ப்பான் புத்தி படிப்ப தெப்படி, பணக்காரர் அரையில் உடுப்பதென்னது?
3. பாத்தி எப்படி நிறைவது, பசுவின் கன்றெப்படி முட்டுவது?
4. அக்கிரகாரம் எப்படி அழிவது, ஆன்பயிர் எப்படிக் கெடுவது?
5. அரிசியை மாவாப்பண்ணுவது எப்படி, தமர்கள் புத்திசொல்வது எப்படி?